

De afgang van Leterme

Philip Claeys

Hoofdredacteur

Ravage

België is een uiterst aantrekkelijk land voor criminelen, terroristen en illegalen. Dat werd nogmaals bevestigd door het ongelooflijke verhaal van Malika El-Aroud. Deze prima donna van Al-Qaeda vervoerde de materialen waarmee haar man op bevel van Osama Bin Laden de Afghaanse verzetsleider Massoud vermoordde. De Belgische staatsveiligheid nam haar toen in bescherming en bracht haar terug naar Brussel. Als dank begon ze opnieuw campagne te voeren voor Al-Qaeda. Meermaals werd ze opgepakt, maar telkens weer vrijgelaten. Ondertussen leeft ze op de kap van de belastingbetalers: «Only in Belgium»...

Diezelfde week dat El-Aroud de krantenkoppen haalde, was er ook de bijna-vrijlating van Hassan Iasir, die van de laffe moord op de politieagente Kitty Van Nieuwenhuysen verdacht wordt. Een ander nieuwsitem was het jihad-netwerk van voornamelijk Pakistaanse moskeeën in Antwerpen, die jonge moslims ronselen voor trainingskampen in Afghanistan.

De lamlendigheid van het gerecht, gecombineerd met de blunders van de staatsveiligheid vormen een explosieve cocktail die vroeg of laat een ravage aanricht.

Beste vrienden,

Onlangs had ik in een interview bij de *Gazet van Antwerpen* de gelegenheid om mijn visie op de toekomst van onze partij breed toe te lichten. Het was een goede ervaring. Je voelt dat er "iets" aan het veranderen is in de manier waarop sommige media met het Vlaams Belang omgaan. Het is een geleidelijk proces, en het gaat niet altijd van harte. Andere zelfverklaarde "kwaliteits"media voelen dan weer nattigheid en verstarren, verzuren! Maar onder de druk van de publieke opinie zullen ze geen keuze hebben.

2009 moet het jaar van de ommekeer worden, én van het verder werken aan de implosie van het cordon. Hoe meer het Belgisch establishment probeert om ons monddood te maken, des te sterker groeit in brede Vlaamse kringen het besef dat het Vlaams Belang broodnodig is in het onafhankelijkheids- en identiteitsdebat. De overweldigende steunbetuigingen die we kregen uit alle hoeken, naar aanleiding van de *Knack*-riooljournalistiek, de opheffing van de onschendbaarheid van onze erevoorzitter Frank Vanhecke en de "raplied"-doodsbedreigingen bewijzen dat ook in intellectuele en culturele middens de geesten aan het keren zijn.

De tijd speelt in ons voordeel, de geschiedenis blijkt ons gelijk te geven: de Belgische staat is op sterven na dood. Onze partij is echter de enige die onverkort ijvert voor een Vlaamse republiek. De éénmanspartij LDD heeft allang afgehaakt en bewandelt neobelgicistische paden. De NV-A treuzelt, verkiest nog altijd de trage uitdoofscenari's en geeft zo de indruk aan koudwatervrees te lijden.

2009 wordt het jaar waarin het Vlaams Belang een positieve boodschap zal uitdragen van een leefbaar Vlaanderen, sociale harmonie en een veilig thuisgevoel waar Vlamingen recht op hebben. Wij gaan vol vertrouwen naar de verkiezingen en kunnen iedereen recht in de ogen kijken. Hoeveel partijen kunnen dat zeggen?

Een warme nieuwjaarsgroet

Uw voorzitter

Bruno Valkeniers

Nationaal voorzitter

Deze maand is onze gastcommentator Barbara Pas, Volksvertegenwoordiger

Een mislukking te veel

Leterme I was al van bij de totstandkoming een aaneenschakeling van crisissen en mislukkingen. De communautaire spanningen zijn ten top gedreven zonder zicht op een oplossing. BHV is nog steeds niet gesplitst. De massale regularisatiepolitiek van Paars werd gewoon verdergezet. Zelfs op een deftige manier ontslag nemen is niet gelukt.

Leterme zou met structurele overschotten voor een trendbreuk zorgen met het budgettaire wanbeleid van Verhofstadt. Het duurde echter niet lang voor Leterme ook deze belofte moest inslikken. Na het tekort in de begroting 2008, stevent de begroting voor 2009 (als die al gestemd geraakt) af op een volledige ontsporing. Leterme verklaarde zelfs dat er voor 2012 geen begrotingsoverschot zal zijn. Hoe deze staat de lasten van de vergrijzing zal dragen, blijft een raadsel.

Ook met het zogenaamde herstelplan kwam de regering niet verder dan halfslachtige maatregelen. Een algemene tijdelijke verlaging van de btw naar 19%, zoals het Vlaams Belang voorstelde, is zelfs niet overwogen. Nochtans zou dergelijke verlaging een stimulans voor de consumptie zijn en aldus de economische terugval kunnen afremmen.

Alleen de bankcrisis restte Leterme nog om eindelijk eens daadkracht te tonen. Helaas. Aan het handje van Didier Reynders heeft hij de gezonde delen van Fortis Bank tegen een on-

voorstelbaar lage prijs verkwanseld aan Frankrijk. Toen deze transactie mogelijk niet zou doorgaan, heeft de regering zelfs geprobeerd het arrest over de Fortis-zaak in haar voordeel bij te sturen.

De kleine spaarder heeft recht om te weten wat er fout is gegaan en wat er nu te gebeuren staat. Daarom vroeg onze partij al van bij het begin van het Fortis-debacle de oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie over de verantwoordelijkheden voor de financiële crisis in België. Dit werd door de meerderheidspartijen echter verhinderd. Honderdduizenden mensen verloren een pak geld in dit drama, de overheid moest twintig miljard euro belastinggeld in de banken pompen, maar de regering Leterme wou het heikele dossier versassen naar een zogeheten 'bijzondere commissie'. In tegenstelling tot een parlementaire onderzoekscommissie heeft deze niet de bevoegdheid om eventuele verantwoordelijken te dagvaarden of deze onder eed te verhoren. Het potje moet gedekt blijven.

Pas na Letermes brief met duidelijke aanwijzingen van ongeoorloofde inmenging in de rechtsgang van de Fortis-zaak werd een echte onderzoekscommissie onvermijdelijk. Al lijkt het er op dat het voor de meerderheid enkel een poging was om de regering te redden, want deze onderzoekscommissie was bij het ter perse gaan van dit artikel nog steeds niet opgericht...

"De manier waarop we in ons land omspringen met de vonnissen van rechters is beschamend. (...) Celstraffen tot drie jaar hebben een vreemde neiging tot verwateren gekregen. Ze zijn door de opeenvolgende justitieministers steeds verder uitgehold, ingekort en omgebouwd, tot er bijna niets meer van overblijft. Tot grote ergernis van de rechters, tot frustratie van de politiemensen, tot onvrede van de samenleving en tot jolijt van de betrokken criminelen."

Steven De Bock in
Het Nieuwsblad, 01.12.2008

"Kris Peeters heeft gisteren in het Vlaams Parlement herhaald dat hij de stekker uittrekt wanneer de gemeenschapsdialoog geen resultaten oplevert. (...) Aarzelt Kris Peeters om de stekker uit te trekken, dan promoveert - of degradeert? - hij zichzelf tot een nieuwe Leterme. Die staat in het Guinness Book of Records als de man die het meest beloofde maar het minst realiseerde inzake de staatshervorming."

Eric Donckier in
Het Belang van Limburg, 04.12.2008

"Gesterkt door de uitspraak van de Europese burgemeesters, hebben de Franstaligen de communautaire dialoog opgeschort tot er een oplossing is voor de benoeming van de drie burgemeesters. Indien ik Kris Peeters was, ik zou de zaken omdraaien. Ik zou nog weigeren te onderhandelen met landgenoten die de staat waarin zij leven, in het buitenland constant besmeuren en beschadigen. Hoe kan je nu praten over de toekomst van het land met mensen die er een duivels plezier in vinden hun gesprekspartners op de internationale scène met de billen bloot te zetten? We zijn toch niet masochistisch?"

Paul Geudens in
Gazet van Antwerpen, 04.12.2008

"Onder Verhofstadt is er een budgettair wanbeleid gevoerd. Het kon niet op, toen. De 10 miljard die toen overboord is gegooid, hadden we nu goed kunnen gebruiken. Om iets opzij te leggen voor de vergrijzing én om efficiënter en krachtadiger te reageren op deze recessie."

Ivan Van de Cloot, hoofdeconoom
bij denktank Itinera, in
Het Laatste Nieuws, 11.12.2008

Geen confrontatie met de kiezer

Midden december maakte premier Letermé in een interview met *De Tijd* bekend dat hij niet wil deelnemen aan de verkiezingen van volgend jaar. Gelet op het miserabele parcours dat hij het voorbije anderhalf jaar aflegde, hoeft het natuurlijk niet te verbazen dat Letermé ervoor kiest om een confrontatie met de kiezer uit de weg te gaan. Van de twee grote beloftes – ‘goed bestuur’ en een ‘grote staatshervorming’ – is niets terecht gekomen. De belofte om niet in een regering te stappen zonder een staatshervorming werd gewoon omgedraaid, waarmee het enige Vlaamse breekijzer uit handen werd gegeven.

De terreur komt dichtbij

De federale politie pakte in een grootscheepse razzia veertien personen op die nauwe banden zouden hebben met de islamitische terreurorganisatie Al Qaida. Een van hen zou op het punt gestaan hebben om een zelfmoordaanslag te plegen. De zaak zou gelinkt zijn aan het terreuralarm dat eind vorig jaar in Brussel werd afgekondigd. Sommigen, zoals Jean-Marie De-decker, hadden het toen smalend over een eindejaarsshow die werd opgevoerd. Het Vlaams Belang heeft er daarentegen, zeker na de moordende aanslagen in Madrid en Londen, steeds voor gewaarschuwd dat de terreurdreiging ernstig moet genomen worden.

En nog maar eens een klacht...

Het blijft racismeklachten regenen voor onze partij en Frank Vanhecke in het bijzonder. Nu zijn parlementaire onschendbaarheid is opgeheven, staat de voormalige Vlaams Belang-voorzitter straks terecht voor de correctionele rechtbank van Dendermonde en riskeert hij bij een eventuele veroordeling zijn politieke rechten te verliezen. Ditmaal betreft het een klacht die werd ingediend door een Belg van Kameroenese afkomst naar aanleiding van een interview dat vorig jaar aan een Frans televisiestation gegeven werd. In dat interview

stelde Vanhecke dat de Franstalige imperialisten in de Vlaamse Rand zich gedragen zoals kolonials in de negentiende eeuw, die weigeren de taal van de Vlamingen te respecteren, en de Vlamingen beschouwen zoals een aantal kolonials destijds de ‘petits nègres’ beschouwden. Het is volstrekt onduidelijk wat dan wel het racistische element in Vanheckes interview mag zijn. De toestand van de Vlamingen in de Rand vergelijken met die van de ‘petits nègres’ is absoluut geen denigrerende opmerking, wel integendeel.

De voorspelbaarheid zelf

Geert Wilders heeft woedend gereageerd op een rapport van de Universiteit Leiden en de Anne Frankstichting waarin, zonder ook maar iets met cijfers of feiten te staven, gesteld wordt dat “het probleem van de islamofobie” de voorbije jaren aanzienlijk zou zijn toegenomen. Eigenlijk zijn de onderzoekers van de Universiteit van Leiden, de Anne Frankstichting en het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebe-strijding in ons land in hetzelfde bedje ziek. Hun conclusies zijn altijd hetzelfde en dus erg voorspelbaar: “Ra-

cisme, nazisme en extreem-rechts nemen toe, ook als het in die hoek even stiller is. Niet zo vreemd, want ze leven van ‘extreem-rechts’. Jaap van Donselaar (Universiteit Leiden) en de Anne Frankstichting (en bij ons het beruchte CGKR) zouden brodeloos worden als er niets meer te waarschuwen is...

Gevarenzones

De jongste jaren zijn bepaalde Brusselse wijken verworden tot echte ge-varenzones. In deze gebieden vechten – vrijwel uitsluitend Afrikaanse – jongerenbendes hun territoriumoorlogen uit, die reeds enkele dodelijke slachtoffers hebben geëist. Andere ‘activiteiten’ waar ze zich mee bezighouden zijn dealen, overvallen en groepsverkrachtingen. Politieagenten durven nauwelijks nog patrouilleren in deze ‘no go-zones’, en worden zelfs tegengewerkt door de lokale gezaghebbers. De Britse hoofdstad Londen kampt met dezelfde proble-

matiek, maar daar is het bende-geweld nog verder geëscaleerd. Dit jaar alleen al kwamen in Londen 27 jongeren om bij bende-geweld. In onze hoofdstad is het geweld nog niet zo grootschalig als in Londen, maar indien de lokale PS-politici blind blijven voor de realiteit en geen maatregelen treffen uit angst om hun alloch-tone kiespubliek voor het hoofd te stoten, zal de situatie alleen maar verslechteren.

Geen veroordeling waard

De spilfiguur in een door de federale politie opgerold Al Qaida-netwerk is een zekere Malika El-Aroud. Deze moslimfundamentaliste riep via het internet op tot de ‘jihad’, waarvoor ze uit Zwitserland werd uitgewezen en vervolgens... in dit land terecht kwam. Ze kwam eerder reeds in de kijker te staan tijdens het proces tegen Nisar Trabelsi, de ex-voetballer die een aanslag wou plegen tegen de luchtmachtbasis van Kleine Brogel. Zij ging toen vrijuit. De rechter verfoeide toen haar fundamentalistische opvattingen, maar stelde dat hij haar daarvoor niet kon veroordelen.

Engels derde taal?

Enkele weken geleden lanceerde de VLD het voorstel om het Engels als derde officiële taal te introduceren in Brussel en in alle lokale besturen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Allesbehalve een goed idee, aangezien de lokale besturen en OCMW's er nu al amper in slagen om de tweetaligheid van Brussel te garanderen en de taalwetten na te leven. Mede door de medeplichtigheid van VLD, SPA en CD&V worden in Brussel steeds meer Franstaligen aangeworven die Nederlandsonkundig zijn. De invoering van een derde officiële taal zal de positie van het Nederlands in Brussel nog verder ondergraven.

Helemaal niet nodig

In april 2002 opende het parket van Dendermonde een opsporingsonderzoek tegen Karel De Gucht. Hij werd verdacht van handel met voorkennis bij de verkoop van aandelen van Bricnet. Dat zou gebeurd zijn vlak voor het bedrijf failliet ging. Het onderzoek werd in juni 2006 geseponeerd wegens gebrek aan bewijzen. Die zaak lijkt natuurlijk als twee druppels water op de kwestie van de Fortis-aandelen die De Gucht wederhelft Mireille Schreurs verkocht heeft vlak voor Fortis de dieperik inging. Na een klacht van Vlaams Belang-voorzitter Bruno Valkeniers werd er effectief een onderzoek geopend naar de verkoop van de Fortis-aandelen. Het zou logisch zijn dat ook het vorige onderzoek naar de Bricnetaandelen heropend zou worden. Maar volgens minister van Justitie Jo Vandeuren (CD&V) is dat helemaal niet nodig.

VL.Pro loopt leeg

Het gaat van kwaad naar erger met het voormalige Spirit: na ID21 en de Volksunie zorgt Bert Anciaux ook bij VL.Pro voor een totale implosie. De voorbije weken keerden verschillende parlementsleden het minipartijtje de rug toe. Voor één keer delen zelfs wij de analyse van Nelly Maes, tot voor kort waarnemend voorzitter van VL.Pro: "Hoe lang hoor ik Bert zijn Grote Warme Verhaal al vertellen, een samenwerking van alle progressieven in Vlaanderen? Ik word er gek van... Eerst zag hij het helemaal zitten in de nieuwe Verhofstadt. Toen dat niet doorging, zag hij het licht in het gezellige socialisme van Stevaert. En nu ook dat licht is uitgegaan, ziet hij het in de brede beweging van Caroline Gennez. Helemaal 'nuts' word ik daarvan..." (Het Laatste Nieuws, 29.11.2008)

200%

Het aantal gevallen van agressie op het Brusselse openbaar vervoer is de jongste jaren fors gestegen. In de eerste negen maanden van dit jaar vond er op de Brusselse trams, metro's en bussen 70% meer fysiek geweld plaats dan in heel 2007. In vergelijking met 2005 is er zelfs een stijging van 200%.

Begrip

In het Gentse Assisenhof liep het proces tegen de Turk Osman Calli, die op één dag tijd zes mensen neerschoot, omdat hij 'dacht' dat zijn vrouw hem bedroog. Vier van de slachtoffers stierven ter plekke, twee raakten zwaargewond. Het ging om eremoorden. De vele Turkse reacties geven wel te denken. Vooral mannelijke twintigers bleken begrip te hebben voor de daden. En de houding van de familie van de Turkse slachtoffers sprak boekdelen. Osmans broer en zus noemden hem "een goede vader". Maar ze repten met geen woord over hun zus Haçer die óók door Osman was gefolterd en vermoord. Het leek wel of Haçer nooit had bestaan...

Actieplan voorgesteld

In het kader van de provinciale verkiezingscampagne 'Op de bres voor Oost-Vlaanderen' organiseerde het Vlaams Belang op 5 december in Erpe-Mere een persconferentie over de drugproblematiek. Tijdens de persconferentie brachten een aantal vertegenwoordigers van de lokale politiezone en van de Oost-Vlaamse drughulpverlening de problematiek inzake druggebruik en opvang van gebruikers in kaart. Vlaams Parlementsleden Karim Van Overmeire en Gerda Van Steenberge stelden het actieplan van het Vlaams Belang inzake drugpreventie en drugbestrijding voor. Voor onze partij is het duidelijk dat het huidige druggedoogbeleid, destijds ingevoerd door CD&V en geofficieerd door paarsgroen, rampzalig is gebleken. Het is dan ook onbegrijpelijk dat sommige partijen – zoals VLD en LDD – niet alleen het gebruik en bezit willen legaliseren, maar ook de handel en de teelt...

Scheeftrekkingen blijven

Reeds geruime tijd beweren de Franstalige partijen - daarin gevolgd door politici van CD&V en VLD - dat de communautaire scheeftrekkingen in dit land zijn weggewerkt. Daarmee trachten zij de argumenten van Vlaamse zijde om bevoegdheden over te hevelen naar de regio's, onderuit te halen.

Onder meer Rudy Arnoudt, kompaan van Jean-Marie Dedecker, beweerde recent (*De Standaard*, 25.11.2008) dat de scheeftrekkingen in de gezondheidszorg niet meer bestaan. Het Vlaams Belang heeft nooit veel geloof gehecht aan dergelijke beweringen, omdat de ongelijkheid tussen noord en zuid nu eenmaal zit ingebakken in het Belgische staatsbestel. Via de miljardentransfers 'schenkt' elke Vlaming immers jaarlijks nog steeds 2.100 euro aan Wallonië. Onze scepsis bleek dan ook terecht, getuige tal van antwoorden op parlementaire vragen die onze partij de afgelopen maanden stelde.

Helpt meer 'beroepsziekten'

Uit een schriftelijke vraag van Vlaams Belang-senator Yves Buysse bleek onlangs een hallucinant verschil tussen Vlaanderen en Wallonië wat betreft het aantal 'beroepsziekten'. In 2007 telde België 55.738 uitkeringsgerechtigden ingevolge een beroepsziekte, waarvan Wallonië er liefst 31.963 of ruim 57 procent voor zijn rekening nam. Met slechts 40% van de bevolking, tekent Wallonië dus voor bijna 60% van de 'uitkeringsgerechtigden beroepsziekte'.

Opgesplitst per provincie zijn de verschillen nog duidelijker: Vlaams-Brabant en Oost-Vlaanderen tellen respectievelijk 2.042 en 3.172 uitkeringsgerechtigden, terwijl dat er in Luik en Henegouwen - met ongeveer een gelijk aantal inwoners - respectievelijk 12.988 en 14.733 zijn... En wie gelooft werkelijk dat deze hoge cijfers, niet toevallig in de provincies waar de PS

door haar clientelisme het meest verankerd is, enkel verklaard kunnen worden door de zware industrie die er destijds was gevestigd?

Van overheidsinstelling tot regeringsplan

Eerder studiewerk van het Vlaams Belang bracht al een gigantische banendiefstal via de federale overheidsdiensten aan het licht. Daarnaast toonde volksvertegenwoordiger Peter Logghe aan dat Vlaamse vennootschappen 'toevallig' veel vaker worden gecontroleerd dan hun Franstalige tegen-

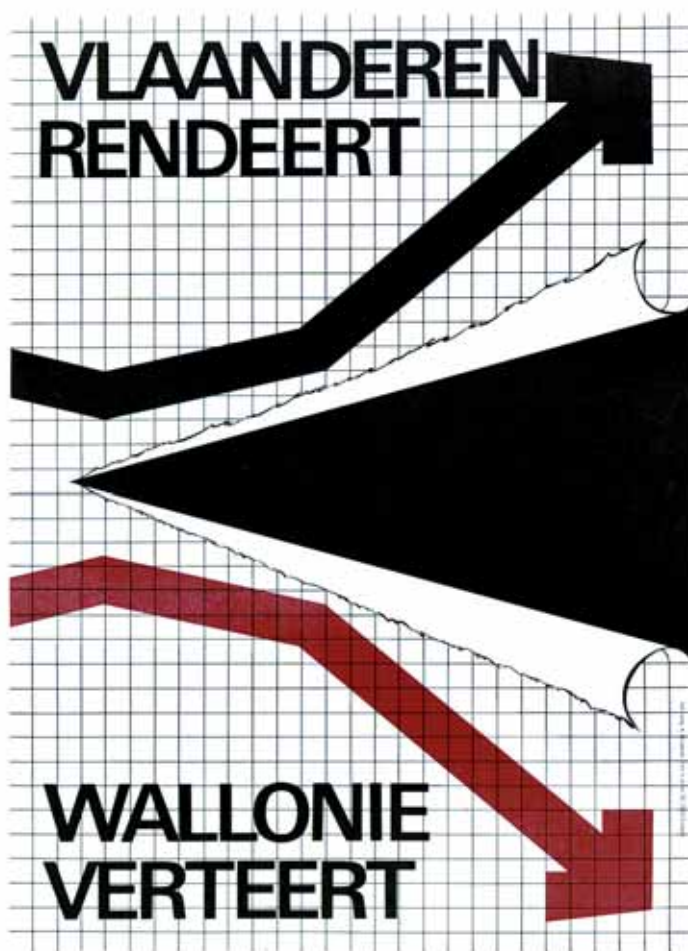
hangers: controleurs leggen drie maal zoveel Vlaamse belasting- en BTW-plichtigen op de rooster dan hun collega's bezuiden de taalgrens. En zo zijn er nog tal van andere voorbeelden.

Scheeftrekkingen en transfers loeren werkelijk overal om de hoek. Om een antwoord te bieden op de economische crisis, dringt de Europese Commissie aan op een herstelplan. Het weekblad *Trends* (4.12.2008) waarschuwde voor een nieuwe transfer via het Belgische 'relanceplan': "Economie is grotendeels een bevoegdheid van de gewesten. Uiteraard pleiten PS en co voor een sterk federaal plan. Niet voor niets willen ze investeren bij de federale Spoorwegen en de Regie der Gebouwen. Vlaanderen brengt immers het grootste deel van de federale middelen aan. En aan de uitgavenkant zou het armere Wallonië, afhankelijk van het soort maatregelen, er wel eens meer van kunnen profiteren. De Vlamingen betalen, de Walen ontvangen. Dat scenario klinkt bekend. Het relanceplan wordt zo een extra transfer."

Nu splitsen

Voor het Vlaams Belang bewijzen bovenstaande cijfers alvast dat de communautaire scheeftrekkingen in dit land nog steeds schering en inslag zijn en dat een volledige splitsing absoluut noodzakelijk is. Zolang België blijft bestaan, kost dit land de Vlamingen immers handenvol geld.

Tom Van Den Troost

Door ramen en deuren gegoooid

Recent kon iedereen het nieuws vernemen dat er bij de openbare omroep VRT fiks moet bespaard worden. Dat was nochtans zeker niet het geval in 2006...

Uit het jaarboek van het Rekenhof voor dat jaar blijkt dat het vorige management van de VRT het qua restaurant- en hotelonkosten breed liet hangen, heel breed. Het nieuws leidde ondermeer tot het ontslag van VL.Pro-voorzitter Bettina Geysen die in dat jaar nog netmanager bij de VRT was.

Elk jaar levert het Rekenhof zijn jaarboek af bij het Vlaams Parlement. Een opvallend hoofdstuk in dat jaarboek was "Restaurant-, representatie-, en hotelkosten bij de VRT". Uit dat hoofdstuk bleek overduidelijk dat er voor het maken van onkosten door het toenmalige management quasi geen uitgavenlimieten waren, dat er quasi geen controle was en dat de transparantie terzake nihil was.

Carwashbeurt

Pijnlijkster werd het toen aan de oppervlakte kwam welke onkosten het trio Tony Mary (toenmalig gedelegeerd bestuurder), Aimé Vanhecke (toenmalig algemeen directeur) en Bettina Geysen (toenmalig netmanager) allemaal maakten. Het trio moest zich aan de top van de VRT werkelijk ongenaakbaar gevoeld hebben, want de uitgaven tarten werkelijk elke verbeelding. Voor een tv-beurs die twee dagen duurde, werd een onkostenbonnetje ingebracht voor een verblijf van vier dagen. Op een andere tv-beurs in Cannes vond het koningskoppel van de VRT Van Hecke-Geysen het nodig om een BMW-X3 te huren voor een bedrag van 965 euro, en dat terwijl er een goedkopere pendeldienst ter beschikking was... De twee logeerden eerst in een gewone kamer van 150 euro per nacht, maar die beviel hen duidelijk niet. De dag erop werd het de junior suite voor de luttel som van 470 euro per nacht, met uiteraard nog wat extra onkosten. De kostprijs om even over en weer naar

Cannes te gaan: 2267,2 euro. Ook de restaurantrekeningen swingden de pan uit, waarbij Mary zelf zich niet onbetuigd liet. Zo ging de gedelegeerd bestuurder even eten in het sterrenrestaurant 'Comme chez Soi' met een groep van 14 mensen. Op het onkostenbonnetje prijkte het bedrag van 3.019 euro of ongeveer 215 euro per persoon. Maar het hoeft ook niet altijd om grote onkosten te gaan. Het ging zelfs zo ver dat men een beurt bij

de carwash van 9 of 11 euro door de VRT liet betalen. En dat zijn slechts enkele voorbeelden.

Normvervaging

Voor het Vlaams Belang, dat bij monde van Werner Marginet de minister-president in het Vlaams Parlement hierover interpelleerde, toont dit eens te meer aan dat er aan de toenmalige top van de VRT een sfeertje hing van normvervaging, onethische uitgaven en profitariaat. De top maakte schandelijk misbruik van het totaal ontbreken van regels ter zake.

Het valt dan ook af te wachten of we qua misbruik van gemeenschapsmiddelen bij de VRT nu alles hebben gehad. Of is dit slechts het topje van de ijsberg? Voor het Vlaams Belang is een volledige doorlichting van de VRT dan ook geen overbodige luxe. Enkel een dergelijke externe doorlichting kan werkelijk alle pijnpunten inzake exuberante uitgaven, op alle gebied, bij de VRT blootleggen. Enkel op die manier kunnen de nodige maatregelen worden genomen om dergelijke schandalen in de toekomst te vermijden. Het rapport maakt alleszins duidelijk dat men bij de VRT een hele tijd het geld door ramen en deuren heeft gegoooid.

En dat kan niet, want de VRT wordt voor het leeuwendeel gefinancierd met belastinggeld. De VRT moet verplicht worden om de nodige regels op te stellen waarin een zuinig en doeltreffend beheer van de middelen mogelijk wordt. Ook een doeltreffende controle is primordiaal. Dat is het minimum minimorum voor een overheidsinstelling die draait op het geld van de belastingbetaler, die draait op het geld van de gewone Vlaming.

Wim Wienen

De Sint krijgt het moeilijk

Feestdagen en rituelen die onlosmakelijk verbonden zijn met onze traditie, komen steeds meer onder vuur te liggen. Onder het mom van tolerantie verloochent Europa zichzelf.

De goedheilige man wordt steeds meer geconfronteerd met intolerantie.

De Sint heeft het ooit al makkelijker gehad. Zoals steeds, moest hij er ook eind vorig jaar voor zorgen dat de juiste pakjes bij de brave kindjes belandden. Op zijn oude dag moet hij er niet alleen op letten niet van het dak te tuimelen, maar ook om geen uitschuiver te maken op het gladde multiculturele ijs. Naar aanleiding van zijn komst eind vorig jaar laaide bij onze noorderburen nog maar eens de discussie op over de 'racistische trekjes' van de witte Sint met zijn zwarte knechten. De doortocht van de heilige man bleek er bovendien zelfs niet meer zonder fysiek gevaar. Volgens berichten in de Nederlandse pers seint de Sinterklaascentrale tegenwoordig daarom steeds de politie als er een bezoek in een 'lastige buurt' plaatsvindt. En in een stad als Amsterdam liet hij zich deze keer bijstaan door speciale lijfwachten: Zwarte Pieten van Marokkaanse origine die 'jongeren' in het Arabisch tot de orde kunnen roepen...

Sint verminkt, kerstboom voor de bijl

Ook op andere plaatsen in Europa verliep de intrede van de Sint niet meer zoals in vroeger tijden. In de Oostenrijkse hoofdstad Wenen bijvoorbeeld, schafte de regerende roodgroene coalitie het bezoek van Sinterklaas aan

de kleuterscholen zelfs gewoon af. Zover kwam het hier niet, alhoewel ook in Antwerpen de Sint voor (politieke) deining zorgde. In een richtlijn van het stadsbestuur was de stedelijke onderwijsinstellingen namelijk gevraagd om alle 'religieuze symbolen' te weren. Uit een rondvraag van *Het Nieuwsblad* (28.11.2008) bleek dat leerkrachten er in de meeste scholen op moesten letten dat de Sint politiekcorrect is. Concreet betekent dit dat hij voortaan geen kruis meer op zijn mijter draagt, waarmee meteen een kruis getrokken wordt over een eeuwenoude traditie.

Terwijl in dit land de Sint verminkt werd, raakte bekend dat elders in Eu-

ropa (ook) Kerstmis er moest aan geloven. Zo werd in de Engelse stad Oxford het kerstfeest omgedoopt tot 'winterlichtfestival', om 'anders-gelovigen' niet te 'kwetsen', weet u wel. Meteen ging ook de traditionele kerstboom voor de bijl, die werd vervangen door een 'lantaarnspektakel'. De politiek-correcte kwezelarij begint steeds engere vormen aan te nemen, zoveel is duidelijk.

Capitulatie

Het kan in dit verband geen kwaad eraan te herinneren dat er zich tot voor kort nooit enig probleem stelde met de Sint, net zomin als met Kerstmis. Precies omdat deze rituelen sinds eeuwen ontegensprekelijk deel uitmaken van onze gedeelde culturele traditie(s). Dat daar vandaag wel een probleem van wordt gemaakt, heeft dan ook niets te maken met oprechte bekommernis voor de 'neutraliteit' van het onderwijs en de overheid of 'tolerantie', maar alles met zelfverloochening. En met (een capitulatie voor) de oprukkende islamisering.

Helemaal godgeklaagd (in zoverre dat woord niet 'kwetsend' is voor 'anders-gelovigen' natuurlijk) is dat op hetzelfde moment dat in onze publieke ruimte komaf wordt gemaakt met eeuwenoude, gedeelde culturele gebruiken en traditie(s) steeds meer wordt toegegeven aan de almaar toenemende eisen en grillen van een specifieke importreligie. Gaande van halalvoedsel in het onderwijs over de erkenning van islamitische feestdagen tot gedoogde en gesubsidieerde rituele slachtingen. Zaken dus die – in tegenstelling tot Sinterklaas en Kerstmis – niet bepaald tot onze culturele traditie(s) kunnen gerekend worden.

Ondertussen zijn we met de bewierrokte interculturele samenleving stil aan op het punt aanbeland waarop zowat alle culturen welkom zijn, behalve de onze. In ons eigen Europa welteverstaan.

Dirk De Smedt

Omgekeerde integratie

Op 8 december vond het islamitische offerfeest plaats. Tienduizenden moslims slachtten ritueel een schaap. Deze rituele slachtingen gebeuren onverdoofd, zoals de sharia, de islamitische wet, voorschrijft.

De wetgeving laat deze onverdoofde rituele slachtingen toe. In de wetgeving op het dierenwelzijn werd een uitzondering op de verplichte verdoving bij slachtingen ingelast ten voordele van het religieuze onverdoofd rituele slachten. En daarom werden ook dit jaar opnieuw vele schapen onverdoofd de hals overgesneden, waarna zij soms nog verscheidene minuten bij bewustzijn blijven en onnodig veel pijn lijden. Terwijl Vlaamse volkstradities als vinkenzetting, paardenkoersen en zelfs optredens van wilde dieren in circussen worden verboden wegens in strijd met het dierenwelzijn, kunnen moslims straffeloos onverdoofd blijven slachten. Volgens de profeten van de multiculturele samenleving zou het verplicht opleggen van een verdoving indruisen tegen de godsdienstvrijheid. Onzin natuurlijk. In tal van andere Europese landen zoals Zweden, Denemarken en Oostenrijk bestaat er een verbod op onverdoofde rituele slachtingen, zonder dat daarmee de vrijheid van religie in die landen in het gedrang wordt gebracht.

Acties van het Vlaams Belang

Het establishment staat de rituele slachtingen niet alleen toe, maar ondersteunt de organisatie van het offerfeest zelfs via door de overheid ingerichte tijdelijke slachtvloeren. Vorig

jaar werden op 82 tijdelijke slachtvloeren niet minder dan 20.839 schapen ritueel geslacht. De inrichting van de tijdelijke slachtvloeren in de stad Antwerpen kostte de Antwerpse belastingbetaler dit jaar maar liefst 53.000 euro. Sommige gemeenten voorzien ook afvalcontainers voor schapen die illegaal thuis worden geslacht. Het Vlaams Belang verzet zich als enige partij tegen de ondersteuning van het rituele slachten en voerde naar aanleiding van het offerfeest actie tegen deze barbaarse praktijk. In de dagen voorafgaand aan het offerfeest werd een pamflet gebust in tienduizenden brievenbussen en op de dag van het offerfeest zelf vatte het Vlaams Belang in verschillende steden en gemeenten post aan tijdelijke slachtvloeren. De grootste manifestatie vond plaats in Antwerpen.

Wie past zich aan aan wie?

Feit is dat door het toestaan en zelfs ondersteunen van de rituele slachtingen onze maatschappij weerom tegemoet komt aan de eisen van de moslimgemeenschap in plaats van omgekeerd. Onze waarden en normen met betrekking tot het dierenwelzijn worden blijkbaar ondergeschikt geacht aan de eisen van de moslimgemeenschap in ons land. De vraag dient op de duur gesteld wie zich in feite aan-

past aan wie. Op de dag van het offerfeest wordt in veel scholen geen les meer gegeven omdat nogal wat moslimleerlingen die dag thuis blijven. In scholen en pers wordt bovendien veel aandacht besteed aan het offerfeest. In Antwerpen werd het offerfeest in bepaalde wijken zelfs aangekondigd via grote publicitaire panelen. Onze eigen Vlaamse feestdagen daarentegen mogen niet al te uitdrukkelijk meer gevierd worden in gebieden met grote moslimconcentraties om moslims niet te choqueren.

Het Antwerpse stedelijke onderwijs besliste recent zelfs om tijdens het Sinterklaasbezoek 'met het oog op de religieuze neutraliteit' geen religieuze symbolen meer toe te staan. Het kruis op de mijter van de Sint moest verdwijnen. Ook met Kerstmis wordt er streng toegekeken dat er geen religieuze symbolen op de scholen aanwezig zijn. Een kerstboom mag nog, een kerststal is taboe.

Nieuwe toegevingen

Ondertussen gaat de moslimgemeenschap maar door met het formuleren van alsmat nieuwe eisen. Naar aanleiding van het offerfeest mochten we alweer een nieuwe moslimeis noteren: ditmaal eiste de moslimgemeenschap dat een mogelijkheid zou gecreëerd worden om ook islamitische feestdagen als het suikerfeest en het offerfeest als officiële betaalde feestdagen te laten erkennen. Het links-multiculturele establishment zag hier vanzelfsprekend weerom geen graten in. Vlaams minister van Inburgering Keulen (VLD) reageerde alvast positief en stelde dat de Nationale Arbeidsraad zou moeten bekijken hoe "ook de islam een plaats zou kunnen krijgen binnen het contingent van 10 wettelijke feestdagen". Volgens hem was dit alleen maar een kwestie van 'wederzijds respect'. Of dit respect wel zo wederzijds is als minister Keulen hoopt, dient echter betwijfeld.

Het Vlaams Belang voerde actie tegen de barbaarse praktijken.

Wim Van Osselaer

Gevecht om een hoofdstad

In de discussies over een post-Belgische toekomst, staat Brussel eens te meer centraal.

De jongste weken is er zoiets op gang gekomen als een 'Brusseldebat'. In de marge van de communautaire heisa worden overal binnen het politieke spectrum posities ingenomen ten aanzien van de institutionele toekomst van de hoofdstad. Het minste wat men daarvan kan zeggen, is dat de meningen verdeeld zijn.

In de schoot van de Vlaamse Beweging trachten de VVB en het Davidsfonds het debat te voeden met een boek 'Wat met Brussel?', waarin een aantal verschillende standpunten worden opgelijst. Een aantal auteurs kruisten reeds verbaal de degens naar aanleiding van de voorstelling van het boek. Sommigen, zoals Frans Crols, kiezen voor Vlaamse onafhankelijkheid en gaan ervan uit dat Brussel zich op termijn wel zal alliiëren met dat zelfstandige Vlaanderen, puur vanuit een geo-economische logica. Anderen kiezen voor een Europees statuut, of voor een coöperatief federalisme, waarbij de gemeenschappen nauwer bij het bestuur van de hoofdstad worden betrokken. De VVB zelf zal zijn Brussel-standpunt in de nabije toekomst herdefiniëren. De meeste stemmen binnen de Vlaamse Beweging willen Brussel alvast niet loslaten.

Gewestdenken

Het standpunt van de meeste Fransstaligen is gekend: zij willen een zo groot mogelijke samenwerking tussen Brussel en Wallonië en als het even kan zelfs een territoriale verbinding, via aanhechting van de faciliteitsgemeenten of via de beruchte 'corridor'. In afwachting daarvan stellen zij als vanouds het taalstatuut van Brussel ter discussie en saboteren zij waar

De gedroomde vlag van de Franstaligen: de Irisvlag verenigd met de Waalse Haan

mogelijk de wettelijke tweetaligheid. Heel hun politiek handelen is erop gericht Brussel definitief uit Vlaanderen los te maken, daarbij kortzichtig voorbijgaand aan de enorme moeilijkheden die dat voor de hoofdstad met zich mee zal brengen.

Een aparte positie nemen de zogenaamde 'Vlaamse' Brusselaars in die in de hoofdstad aan actieve politiek doen. Ik schrijf bewust niet 'Brusselse Vlamingen', want vanwege de positie die ze innemen zijn ze dat allang niet meer. Onder die 'Vlaamse' politici is het gewestdenken angstwekkend opgerukt. Mensen als Pascal Smet, Guy Vanhengel, Sven Gatz, Steven Vanackere en zelfs Brigitte Grouwels stellen de Brusselse gewestelijke belangen duidelijk boven de Vlaamse. Eigenlijk vormt van de gevestigde politiek Bert Anciaux hier nog de enige uitzondering op, maar die staat wellicht aan het einde van zijn carrière.

Très grand

De voorstellen die de 'Vlaamse' politici van Brussel thans durven lanceren, grenzen aan het onwaarschijnlijke. Uiteraard eisen zij zonder uitzondering (en net als de Franstaligen) vers fede-

raal en Vlaams geld om het Brusselse slecht bestuurde waterhoofd voor een financiële catastrofe te redden. Niet eens meer wordt daar nog de strikte toepassing van de taalwetgeving tegenover gesteld. Integendeel: in Brussel zou nu ook het Engels een officiële taal moeten worden. Sven Gatz bakt het helemaal bruin met zijn voorstellen voor een grote 'Metropolitan Region', een nieuwe 'structuur' waarbij de hele Vlaamse Rand wordt betrokken. We zijn niet ver meer af van

'le très grand Bruxelles' van de jaren '60. Uitgerekend Vanhengel en Vanackere maken (naast Anciaux) deel uit van de Vlaamse delegatie voor de (ondertussen stilgevallen) dialoog. Vanhengel zelf erkent dat hij daar een 'vreemde eend in de bijt' is. Een mol is misschien een juister woord. Van deze Brusselaars is immers enkel te verwachten dat zij Vlaanderen nog meer stokken in de wielen steken; het zijn objectieve bondgenoten van het meest agressieve Franstalige imperialisme.

Geen toegevingen meer

Voor het Vlaams Belang is en blijft Brussel de hoofdstad van Vlaanderen. Ook als Vlaanderen onafhankelijk wordt, moet dat zo blijven, al erkennen wij de speciale situatie die in Brussel is ontstaan en stellen wij de Fransstaligen uitgebreide culturele rechten in het vooruitzicht. Om onze kansen in Brussel niet nog verder te hypothekeren is het evenwel levensnoodzakelijk dat geen verdere institutionele of financiële toegevingen meer worden gedaan ten aanzien van de hoofdstad binnen het kader van welk Belgisch overleg dan ook.

Wim Van Dijk

Een Spaanse herberg

De Vlaamse Regering wordt steeds meer geteisterd door geruzie.

Voor VLD en CD&V proberen elkaar om de haverklap vliegen af te vangen. Zo eisten de ministers Vandenbroucke en Van Mechelen in september publiekelijk het ontslag van Geert Bourgeois, waarna minister-president Peeters de volgende weken op zijn beurt het vertrouwen opzegde in het communicatiebureau van VLD-kopstuk Noël Slangen (Groep C & Slangen). Vervolgens zette VLD-minister Keulen opnieuw de CD&V in de wind over de burgemeesters, waarna de CD&V-ministers dan terug Dirk Van Mechelen jenden met enkele kleine achterhoedegevechten rond het decreet over het gronden- en pandenbeleid en het grote aanpassingsdecreet op de ruimtelijke ordening, waarover al maanden gezegd een akkoord bestond. Minister Peeters moest de voorbije weken ook al de standpunten van VLD en SP.A. verzoenen over het economisch herstelplan van de Vlaamse Regering.

Surrealistisch

De Vlaamse Regering zegt ondertussen ook al ruim twee jaar dat ze een vergroening van de autofiscaliteit wil, maar de concrete uitwerking blijft uit als gevolg van onenigheid tussen de coalitiepartners. Tenslotte was er nog getwist tussen VLD en SP.A. over de leezorg en zijn er de surrealistische ontwikkelingen rond minister Anci-

aux en de Vlaamse Progressieven.

De Vlaams Belang-fractie aarzelde dan ook niet om eind november via een actualiteitsdebat de minister-president met een en ander te confronteren. Fractievoorzitter Filip Dewinter verwoordde het als volgt: "De ruzies in uw regering stapelen zich op. Niet één maar twee kartels die deel uitmaken van uw regering, zijn onder- tusschen uiteen gespat. En uw dialoog van gemeenschap tot gemeenschap, die u een aantal maanden geleden zo fier hebt aangekondigd en onder- tusschen ook opgestart, die dreigt op de klippen te lopen nog voor u goed en wel begonnen bent."

Op sterven na dood

Het is inderdaad zonneklaar dat de "gemeenschapsdialoog" op sterven na dood is. De Franstaligen koppelen het boeken van resultaten in de dialoog meer dan ooit aan het dossier van de burgemeesters en de uitbreiding van Brussel. De Vlaamse Regering blijft erbij dat tegen nieuwjaar deelakkoorden moeten worden gesloten en geeft aan niet verder rondjes te willen rijden. Tegelijkertijd geven de voorzitters van CD&V en VLD aan dat ze wel degelijk wilden ingaan op de uitnodiging van de MR-voorzitter en de federaal minister van Institutionele Hervormingen om te "praten" over aparte werkgroepen rond de burgemeesters en het dossier BHV. Filip Dewinter: "We mogen de Franstaligen niet het geschenk geven al ruziënd over tafel te rollen. Dit stelt hen immers in staat de Vlaamse Regering uit elkaar te spelen en zelf hun gelijk te halen. De Vlaamse Regering lijkt op dit ogenblik wel een Spaanse herberg. Ministers - waarvan we niet meer weten tot welke partij ze behoren - komen en gaan. Ze maken onderling ruzie en vertrekken soms zelfs met slaande deuren. De Vlaamse Regering heeft vooral geen agenda, timing of doelstellingen in verband met een cruciaal thema als de staatshervorming."

De grote staatshervorming waartoe de gemeenschapsdialoog uiteindelijk diende te leiden, blijft verder weg dan ooit. De comateuze toestand van de dialoog biedt zelfs geen garanties voor de realisatie van de zogenaamde 'borrelnootjes', het zogenaamde eerste pakket van de staatshervorming waarover in het voorjaar binnen de Octopuswerkgroep een politiek akkoord werd gesloten. Zelfs daarvoor willen de Franstaligen de Vlamingen een zware prijs laten betalen.

Ondertussen beschikt Vlaanderen niet over de noodzakelijke hefboomen om een volwaardig antwoord te geven op de gevolgen van de financieel-economische crisis voor de Vlaamse economie. De versterking van de kredietverstrekking aan bedrijven in het kader van een versterkt flankerend economisch beleid, het versnellen en versterken van de publieke en private investeringen en de versterking van het activerend arbeidsmarktbeleid zullen onvoldoende effect sorteren zolang het arbeidsmarkt- en werkgelegenheidsbeleid niet volledig is geregionaliseerd en de volledige fiscale autonomie niet is gerealiseerd.

Bovendien duiken ook hier de tegenstellingen binnen zowel de Vlaamse als federale regering terug op. De VLD is immers gekant tegen al te grote overheidsinvesteringen en wil vooral nieuwe, gerichte lastenverlagingen. Er wordt tussen de liberalen en de CD&V en PS ook nog steeds gebakkeleid over het verlaten van de begrotingsorthodoxie (de zogenaamde 'deficit spending'). Terwijl de impact van de economische crisis inmiddels week na week pijnlijker wordt en het aantal faillissementen zienderogen stijgt, blijven zowel de Vlaamse als federale regering een Spaanse herberg waar vooral door elkaar gekakeld maar niet doortastend opgetreden wordt.

Kurt Ravyts

Riooljournalistiek

Met de publicatie van vervalste privé-mails heeft Knack alle regels van ethisch fatsoen en journalistieke deontologie met de voeten getreden.

De media in dit land breken zich nu al maanden het hoofd over de vraag óf, waar en hoe vaak Frank Vanhecke en Marie-Rose Morel 'het' met elkaar zouden gedaan hebben. Eén en ander is de spijtige uitloper van een totaal uit de hand gelopen vechtscheiding, die breed wordt uitgesmeerd in de pers en waarbij de ex en mogelijk ook een voormalige politieke medestander met de vuile was leuren. En als het even moet met vervalste stukken om alles extra in de verf te zetten. Iedereen wéét intussen wel dat het kinderspel is om e-mails te 'hacken' en te manipuleren, maar dat mag de pret niet drukken. Het zelfverklaarde 'kwaliteitsblad' *Knack* bombardeerde de vermeende liefdesrelatie tot wereldnieuws en maakte er zelfs de 'coverstory' van. Of 'Story-cover'...

Normvervaging

Louis Tobback zei ooit dat hij journalisten die hun neus in zijn privéleven zouden steken, te lijf zou gaan met een autokrik. Maar zover is het nooit gekomen. Journalisten deden dat niet of keken uit journalistiek fatsoen discreet de andere kant op. Ook al circuleren er in en om de Wetstraat al geruime tijd smeugige verhalen over de slippertjes van Verhofstadt, de scheve schaats van Leterme of de erotische uitpattingen op het kabinet van minister Dewael. Dat haalt zelden of nooit de pers, maar blijkbaar zijn de tijden veranderd én de journalistieke zeden. Of gelden er in de vuile oorlog tegen het Vlaams Belang andere normen? Is daar – naar het motto van Tobback “met alle middelen” – ook werkelijk álles toegestaan?

Brug te ver

Het *Knack*-stuk zorgde voor een storm van protest. Het blad, dat eerder al genoopt was om verontschuldigingen aan te bieden na de memorabele uitschuiver van Joël – “met de handen op de rug en de vingers in de neus” – De Ceulaer, werd bedolven onder negatieve reacties, zag zich een week later verplicht niet minder dan drie stuks “Recht van Antwoord” te plaatsen en moest bekennen dat het verhaal over het vermeende ‘liefdesnest’ in Brussel compleet uit de lucht was gegrepen. Luc Van der Kelen (hoofdredacteur van *Het Laatste Nieuws*) haalde zwaar uit naar *Knack* en schreef dat hij niets dan “plaatsvervangende schaamte” voelde toen hoofdredacteur Van Cauwelaert de bewuste publicatie verdedigde in de televisiestudio. Ook Peter Vander

Tja. Of biologen zich beter niet op het gladde ijs van de politieke verslaggeving wagen, wil ik hier even in het midden laten, maar dat een 'kwaliteitsblad' beter niet toegeeft aan goedkope sensatiezucht en plat voyeurisme, is bij deze nog eens bewezen.

'Collateral damage'

Nadat *Knack* kwijlend uitpakte met de 'lovestory' en zijn eigen geloofwaardigheid onderuit haalde met het ronduit groteske '88' - waarmee het vermeende liefdeskoppel romantische e-mails zou afsluiten - vlogen collega's van de schrijvende pers mekaar in de haren. Ook daar worden

oude vetes uitgevochten

en rekeningen vereffend. De kogels vlogen in het rond, en dan vallen er wel eens onschuldige slachtoffers. In dit geval was de 'collateral damage' voor Roger Van Houtte, in een vorig leven zowat het boegbeeld van de rechtse en Vlaamse krant die *Gazet van Antwerpen* ooit was. Wás, want Steve Stevaert en Concentra grepen de macht op Linkeroever. Van Houtte die destijds de beruchte Visa-affaire uitspitte, had op lange tenen getrapt en werd naar de journalistieke zoutmijnen gestuurd. Maar terug naar *Knack*. Het blad onthulde aan het slot van het artikel terloops dat Van Houtte in 2004 af en toe correspondeerde met Marie-Rose Morel. Dat Wetsstraat-journalisten en politici met elkaar praten en van gedachten wisselen, is de logica zelf, maar met kopstukken van het Vlaams Belang word je best niet te vaak gezien. Van Houtte werd op staande voet ontslagen bij 'de Frut'. En de Belgische Journalistenbond? Die hulde zich in oorverdovende stilte...

Wansmaak troef

Het beruchte *Knack*-artikel heeft het imago van het blad en van de pers in het algemeen zware schade toegebracht, veel meer dan dat van de geviseerde politici. "Heel dit onsmakelijk verhaal bewijst eens te meer hoe verziekt het medialandschap in Vlaanderen wel is. Wij hebben gewoon geen onafhankelijke kwaliteitspers", stelt het kritische mediamagazine 'Ach-

ter Het Nieuws' vast in een vernietigend commentaarstuk. Veel valt daar niet tegen in te brengen. De algemene normvervaging in de media is een fenomeen dat niet meer ontkend kan worden. De Openbare Omroep lanceerde onlangs zowaar een 'naaktkalender', voerde de soap rond Ignace Crombé op in 'De Zevende Dag' en nodigde Maya Detiège en Chris Dusautoit uit om in 'TerZake' te komen vertellen over de prille vlindertjes die ze voelen in hun buik. In een normaal land is dat alles voor voor de gespecialiseerde pers of 'de boekskes', maar niet bij ons. Of, om het met de woorden van Thomas Siffer - hoofdredacteur van *Story* - te zeggen: "Onder de dekmantel van kwaliteitsjournalistiek kom je blijkbaar met veel weg. Maar het verschil tussen 'de boekjes' en de ernstige pers vervaagt." Wie het schoentje past, trekke het aan...

Losgeslagen

"De media lijken wel losgeslagen", schrijft mediaspecialist Leo Neels in een striemende analyse. "Privé-onthullingen, beledigingen, verdachtmakingen, smakeloze spot... Het kan vandaag allemaal. Het échte informeren is ondergeschikt geworden aan sensatiezucht en zelfs persoonlijke afrekeningen." Niets is nog heilig, zelfs de feiten zijn dat al lang niet meer. Alleen de oplage en de kijkcijfers tellen nog. Iedereen moet zich verantwoorden, maar niet de media. Uitgerekend nu trekken mediabazen en uitgevers aan de alarmbel bij Kris Peeters en bedelen ze om geld. Grote woorden worden daarbij niet geschuwd. Zonder steun zijn de 'pluriformiteit van de pers' (pluriformiteit? Waar dan?), de 'vrije meningsuiting' en de 'democratie' bedreigd. Johan Sanctorum noemt die bewering "gewoon grotesk" (Achter Het Nieuws). "Zelfs al zouden *De Standaard* en *De Morgen* samen op één dag tot niets verdampen: het zou een drama zijn voor de journalisten en hun gezin, maar niet voor onze democratie. De vraag stelt zich zelfs of onze democratie er niet wel bij zou varen, gezien de voortdurende nieuwsmanipulatie van beide media..." Inderdaad. Niet de crisis speelt de media parten, maar het gebrek aan kwaliteit en kritisch zelfonderzoek. Uitgevers en journalisten zagen de tak door waarop ze zitten. U weet hoe dat afloopt...

Ludo Leen

meersch (*De Standaard*) vond het "gênant". Politici en opiniemakers - lang niet allemaal Vlaams Belang-vrienden - schreeuwden in een petitie hun afkeer uit over het ranzige artikel. Ze betoogden dat *Knack* een loopje nam met de journalistieke normen, de privacy, de deontologie en de journalistieke integriteit. Ze stelden zich ook ernstige vragen bij de politieke relevantie van het verhaal. "De mails (waarvan de echtheid sterk in twijfel wordt getrokken) gaan niet over corruptie, machtsmisbruik, geheime politieke deals, of wat dan ook - gevallen waarin het journalistiek openbaar maken van e-mailverkeer nog verdedigbaar zou zijn"...

Bonobo

Groot en belangrijk nieuws? Niet echt, wat opgewarmde kost, flink en met een vettig sausje aangedikt door Dirk Draulans, die verwoede pogingen onderneemt om zijn verhaal te verkopen als een politieke thriller en zichzelf als 'onderzoeksjournalist'. Draulans is een bioloog met een bijzondere interesse voor het paringsgedrag van de bonobo's. Hij schreef daar recent nog een boek over: "Het succes van slechte seks". Of de titel autobiografische trekjes of persoonlijke frustraties verdraagt, weten we niet, feit is dat de auteur niet zo lang geleden in *De Morgen* (08.11.08) onthulde dat hij wel eens een erotische droom had waarin - jawel - Marie-Rose Morel opduikt...

Marokkaanse spionnen

Marokko poogt zijn greep op de Marokkaanse gemeenschap in het buitenland te versterken.

Marokko verhindert de integratie van Marokkanen in het Westen.

Iedereen kent wel het begrip 'de Zeventien Provinciën', de 'landen van herwaarts over' die in de loop van de veertiende tot en met de zestiende eeuw onder de heerschappij kwamen van de hertogen van Bourgondië en waartoe ook onze gewesten behoorden. Door sommigen worden deze Zeventien Provinciën nog steeds gekoesterd als een na te volgen voorbeeld van de eenheid in verscheidenheid der Lage Landen.

DGED

Als het van de Marokkaanse overheid afhangt, krijgt dit begrip een nieuwe betekenis. Eerder dit jaar verklaarde de Marokkaanse 'minister voor de Marokkaanse gemeenschap in het buitenland', Mohammed Ameer, namelijk dat de vijf miljoen Marokkanen in den vreemde en hun afstammelingen beschouwd worden als de 'zeventiende provincie van Marokko', een zienswijze die haaks staat op de poging van de Europese gastlanden om de integratie van allochtonen van Marokkaanse oorsprong te integreren. Er zijn steeds meer aanwijzingen dat Marokko zijn greep op de Marokkaanse gemeenschap in het buitenland poogt te versterken. Zo heeft de Marokkaanse overheid tientallen imams teruggeroepen naar Rabat om daar de nodige instructies te ontvangen.

Ons land blijkt nu ook te wemelen van de Marokkaanse spionnen. Het gaat onder meer om agenten van de Direction Générale des Etudes et de la Documentation (DGED). De DGED is een zogenaamde offensieve geheime dienst die opereert buiten de grenzen van Marokko. Een van de opdrachten van de DGED bestaat erin de Marokkaanse onderdanen in het buitenland in de gaten te houden – ook de honderdduizenden met de dubbele nationaliteit die voor Marokko gewoon Marokkanen zijn en blijven.

Tijdens de bespreking in de parlementaire begeleidingscommissie van het meest recente rapport van het Comité I over de affaire-Belliraj – u weet wel: de in Marokko aangehouden vermeende leider van een terreurnetwerk, die ook wordt verdacht van een zestal politieke moorden in België en als informant werkte voor de Belgische staatsveiligheid – onthulde de baas van de Belgische staatsveiligheid, Alain Winants, dat hij eind juli in een brief aan de chef van de DGED vroeg om drie van zijn agenten onmiddellijk terug te roepen naar Marokko. Op dit verzoek werd niet ingegaan. Het drietal, dat werkt onder de cover van diplomaat bij de ambassade van Marokko in Brussel, zou de Belgische staatsveiligheid hebben tegengewerkt. Er is sprake van regelrechte spionage en obstructie van de werkzaamheden

van de Belgische inlichtingendiensten. De DGED-agenten zouden ook actief informanten ronselen in het Marokkaanse milieu.

Vijandelijke activiteiten

Volgens Winants zijn er in ons land veel meer DGED-agenten operationeel dan het gewraakte drietal. De agressieve methodes van de DGED zorgden ook al voor problemen in Nederland, Spanje, Frankrijk en Denemarken. Zo ontstond in Nederland een politieke rel over een Nederlands-Marokkaanse politieagent van het politiekorps Rotterdam-Rijnmond die vertrouwelijke politie-informatie over Marokkaanse onderdanen aan de DGED doorspeelde. Ook van Belliraj werd in de Marokkaanse media herhaaldelijk gesuggereerd dat het een dubbelagent was, die ook voor de DGED werkte. Voormalig minister van Justitie Vandeuren (CD&V) bevestigde inmiddels dat een buitenlandse inlichtingendienst die ervoor kiest in de clandestiniteit te werken, door bijvoorbeeld een informantennetwerk op te zetten zonder het gastland daarvan vooraf op de hoogte te brengen en nadien het resultaat van de onderzoeken mee te delen, vijandige activiteiten pleegt ten aanzien van het gastland.

Als de illegale activiteiten voortduren, zouden de Marokkaanse geheim agenten – officieel diplomaten bij de Marokkaanse ambassade – riskeren het land te worden uitgezet. De lamelendigheid van de Belgische regering in dit soort aangelegenheden kennende, valt het nog te bezien of het wel zo ver zal komen. In Nederland, dat andere deel van de Zeventien Provinciën, werden alvast twee medewerkers van de Marokkaanse ambassade in Den Haag het land uitgewezen. Hoe lang nog zullen wij dulden dat onze soevereiniteit met de voeten wordt getreden?

Werner Somers

Gebroken beloftes

De regering-Leterme is niet meer. In juni 2007 won Yves Leterme de verkiezingen met een uitgesproken communautair programma, maar het werd vlug duidelijk dat de CVP wel van naam was veranderd, maar niet van streken. De man van 800.000 stemmen bewees in anderhalf jaar tijd dat de CVP terug was van nooit weggeweest.

“Geen regering zonder staatshervorming”

“CD&V stapt niet in een regering zonder grote staatshervorming.” Het was een tijdens de campagne duizendmaal herhaalde belofte. Eind 2007 werd voor iedereen echter duidelijk dat CD&V ook die belofte zou breken. De partij stemde toen immers in met een manoeuvre van het paleis om een ‘sociaal-economische’ regering op de been te brengen, die de staatshervorming zou evacueren naar een praatgroep, waar ze – de ervaring indachtig – een stille dood zou sterven. Enkele weken later werd de regering-Verhofstadt III op de been gebracht, een overgangsregering die enkel de ‘dringende sociaal-economische dossiers’ zou behandelen. Ook de Parti Socialiste was opnieuw van de partij.

Vijf minuten politieke moed?

Een van de bekendste uitspraken van Yves Leterme is ongetwijfeld die over de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. “De splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde vraagt vijf minuten politieke moed.

Vijf minuten.” Het was een uitspraak die Leterme nog lang zou achtervolgen, zeker toen duidelijk begon te worden dat de CD&V'er – in de beste CVP-traditie – tot wel bijzonder veel bereid was om Belgisch premier te worden. Vóór de verkiezingen had de CD&V-kopman nog uitdrukkelijk beloofd dat de splitsing van het kiesarrondissement buiten de regeringsonderhandelingen zou staan, om te vermijden dat er een prijs zou worden betaald aan de Franstaligen. Maar met de Wetstraat 16 in het vizier, pleitte Yves Leterme plots voor “een onderhandelde oplossing”. Vandaag is de splitsing nog steeds geen feit.

“Regering tegen Vlaanderen”

Als snel vervielen Leterme en zijn partij in de aloude wollige CVP-praat: in plaats van de beloofde communautaire ‘big bang’, luidde het plots dat “het land niet in een bestuurlijke chaos mag gestort worden door de communautaire twisten.” Was een ‘grote staatshervorming’ voor CD&V in de aanloop naar de verkiezingen nog een absolute voorwaarde om tot goed bestuur te komen, werd ze – eens in de regering beland – een hinderpaal voor ‘goed bestuur’. De staatshervorming werd voorgoed uit de regering geëvacueerd en doorverwezen naar een ‘dialoog’. In woord en geschrift verklaarde de CD&V-top te zullen vasthouden aan ‘de interpersoonlijke solidariteit’ – Belgische code-taal voor de onrechtvaardige Vlaamse miljarden-transfers naar Wallonië.

Toen Verhofstadt eind 2007 met het idee speelde om ‘paars’ verder te zetten zonder een meerderheid aan Vlaamse kant, noemde CD&V zo’n scenario terecht “een regering tegen Vlaanderen”. Uiteindelijk leidde Yves Leterme zelf een federale regering die slechts bestond bij gratie van de Franstaligen.

Woord gebroken

Natuurlijk heeft Yves Leterme vele kleine en grote flaters begaan – denken we onder meer aan het ‘Marseillaise-incident’ – maar zijn voornaamste blunder was zuiver inhoudelijk: het niet-nakomen van zijn Vlaamse verkiezingsbeloftes. Geen staatshervorming, geen splitsing van BHV, geen ‘goed bestuur’ en een ontspoord budget: de balans is vernietigend.

Tijdens de federale verkiezingscampagne had Leterme zelf torenhoge verwachtingen gecreëerd. Omdat hij de Vlamingen een ander en beter bestuur beloofde, werd hij haast geplebisciteerd door de Vlaamse kiezers.

Wat volgde was een carroussel van gebroken beloftes, leugens en bedrog. In een wanhopige poging om te bewijzen dat hij wel degelijk ‘goed bestuur’ kon afleveren, zette hij tijdens de bankencrisis zelfs het gerecht onder druk. Die combinatie werd hem uiteindelijk fataal. Of hoe de tot voor een jaar immens populaire politicus zijn kartel, zijn partij en uiteindelijk ook zichzelf naar de afgrond leidde.

Tom Van Den Troost

De val van Leterme

De val van de regering-Leterme werd omschreven als 'een Shakespeariaans drama', een Griekse tragedie. Maar eigenlijk is het een verlossing. De pijnlijke doodstrijd heeft lang genoeg geduurd.

Het werd een leugen te veel voor Leterme.

De regering-Leterme I kwam erg moeizaam tot stand. Het was een 'verstandshuwelijk' en dat is zelden een garantie voor succes. De regering sleepte zich van de ene ruzie naar het andere incident. De internationale bankcrisis moest het keerpunt worden en het blazen van Leterme en zijn regering oppoetsen. Maar net het Fortis-dossier zou hem de das om-doen.

Str... aan de knikker

Van bij het begin was het duidelijk dat er bij de verkoop van Fortis dingen gebeurd waren die het daglicht niet mochten zien. Waarom werden de bestuurders en de aandeelhouders van de bank buitenspel gezet? Waarom werden de rendabele delen van de bank voor een habbekrats verkocht aan het Franse Paribas? Waarom wou de regering niet weten van een (tijdelijke) nationalisering van de noodlijdende bank, een maatregel die onze buurlanden wél namen? Veel onbeantwoorde vragen. Misschien

kan een onderzoekscommissie opheldering brengen?

Manipulatie

Intussen staat zo goed als vast dat er vanuit het kabinet van Leterme – en mogelijk ook dat van minister Vandeurzen (Justitie) en Reynders (Fi-

Vandeurzen, een geslagen hond.

nanciën) – druk werd uitgeoefend op de rechters die moesten oordelen of de overname van Fortis wel rechtsgeldig was. Het kabinet van Leterme had contacten met de echtgenoot van een van de rechters en kreeg via die weg vertrouwelijke informatie over het voor de regering erg vervelende Fortis-arrest. De vrouw meldde zich ziek en weigerde het vonnis van haar collega's te ondertekenen. De contacten wijzen op een flagrante schending van "de scheiding der machten", en laat dat nu net een van de fundamenteën van onze democratie en onze rechtstaat zijn...

Sneeuwbal

Leterme deed verwoed zijn best om zijn vel en zijn regering te redden. Er waren wel contacten geweest, maar van druk of beïnvloeding was geen sprake, zo vertelde hij in het parlement. Een brief van het Hof van Cassatie, het hoogste rechtscollege in dit land, schoot de verdediging van Leterme en zijn laatste restje geloofwaardigheid aan flarden. De premier werd ontmaskerd als een ordinaire leugenaar. Het was niet zijn schuld, maar de schuld van zijn kabinet, probeerde hij nog. Zo kon Patrick Dewael (VLD) eerder de dans ontspringen in de onverkwikkelijke affaire van de 'canapébenoemingen' aan de politietop. Waarom zou het Leterme dan niet lukken? Jo Vandeurzen gaf zijn ontslag. Uit eerlijke schaamte. Of moegeterd, in de steek gelaten, in de rug gestoken door zijn 'compagnon de route', zijn premier Yves Leterme? Of als zoenoffer geslacht om de goden, de pers en de publieke opinie te vreden te stellen. Wie zal het zeggen? Veel doet het er niet mee toe. De positie van Leterme zelf was onhoudbaar geworden. De sneeuwbal was aan het rollen en uiteindelijk zou ook de premier ten onder gaan in de lawine.

Wat nu?

Hoe moet het nu verder? Niemand die het nog weet. In een normaal land trekt de eerste minister dan naar koning of president om zijn ontslag aan te bieden. En vervolgens worden er verkiezingen uitgeschreven. Dat is de normale gang van zaken in een democratie. Maar normaal is dit land al lang niet meer, als het dat ooit al geweest is. En een democratie? Ook daarover rijzen steeds meer twijfels. De grondwet is een vodge papier – kijk maar naar Brussel-Halle-Vilvoorde – en de scheiding der machten is een illusie. De 'modelstaat' van Guy

Verhofstadt was een lachertje en zijn opvolger heeft België voorgoed gedegradeerd tot een bananenrepubliek, excuseer –monarchie.

Als we sommige grondwetspecialisten mogen geloven kunnen er niet eens geldige verkiezingen worden uitgeschreven. Omdat... Brussel-Halle-Vilvoorde nog niet is gesplitst. Wat een knoeiboel, wat een gigantische puinhoop, hebben de traditionele partijen er toch van gemaakt?

Verhofstadt?

Als u dit leest, zijn onze beschouwingen mogelijk alweer achterhaald door de feiten. Maar dat kunnen we helaas ook niet helpen. U vergeeft het ons wel. Na de onverwachte val van Leterme circuleerden al snel allerhande noodscenario's. Geen verkiezingen – want dat wordt een ramp – maar een 'doorstart', met dezelfde ploeg en een andere 'coach'. Dehaene, zo werd gefluisterd. Of Guy Verhofstadt. Sommigen lijken al vergeten dat de opeenvolgende regeringen-Verhofstadt geteisterd werden door schandalen, doorgaans van PS-makelij. Dat de man die nu wordt opgevoerd als 'de redder des vaderlands' er ook niks van gebakken heeft. Gebakken lucht, dat wel, maar geen noemenswaardige resultaten. Alle hete hangijzers

werden doorgeschoven naar zijn opvolgers. Zo is het gemakkelijk. Geen staatshervorming. Geen splitsing van BHV. Een puinhoop op justitie...

Probleem België

Dit land is ziek. Rot tot op het bot. Een aspirientje of een facelift in de vorm van een staatshervorming helpen ons niks verder. Vlaamse regeringsleiders moeten naar de pijpen van de Franstaligen dansen. Het is de prijs die Verhofstadt en Leterme betaalden om eerste minister te worden en te blijven in dit gekke landje. Daarvoor moesten ze hun ziel verkopen, al hun verkiezingsbeloftes verbranden en hun kiezers verraden, daarvoor zetten ze hun geloofwaardigheid op het spel. De Belgische ziekte is nog altijd even acuut als toen Verhofstadt in zijn Burgermanifesten de plechtige eed heeft gezworen om er komaf mee te maken. Wanneer gaan de traditionele politieke families in Vlaanderen eindelijk inzien dat er met de Franstaligen geen land te bezeilen valt? Dat België zélf het probleem is. Dat 'goed bestuur' en een 'andere politiek' binnen België gewoon onmogelijk zijn. En dat er uiteindelijk maar één alternatief is: Vlaamse onafhankelijkheid!

Ludo Leen

Onafhankelijke rechters?

Het is niet de eerste keer dat de politiek in dit land de fameuze "scheiding der machten" aan de laarzen lapt en Vrouwe Justitia verkracht. Eén van de sprekendste voorbeelden was het beruchte Vlaams Blok-proces. Dat mag vandaag, in de marge van het Fortis-schandaal, nog wel eens gezegd worden. "Natuurlijk is dit een politiek proces. Een kind weet dat", schreef Luc Van der Kelen in 2001, bij de start van het proces. En na de voorspelbare veroordeling: "Al wat gezegd wordt over de scheiding der machten, is pure hypocrisie: de politiek heeft het gerecht de middelen aangereikt en de inspiratie voor de aanklacht tegen het Vlaams Blok geleverd. Voor de rest kwam het er enkel op aan de juiste rechter te vinden die aan de kwestie wou beginnen."

Die rechters vond het regime in Gent, de huishaven van Guy Verhofstadt en het werkterrein van goede logevrienden binnen het gerecht. De veroordeling stond in de sterren geschreven. Welke journalist spit eindelijk uit welke rol Verhofstadt en Laurette Onkelinx gespeeld hebben en hoe zij de rechtsgang hebben gemanipuleerd? Het vonnis was een juridische draak. "Het Vlaams Blok-arrest is een voorbeeld van pseudo-rechtspraak, die met het spreken van recht niets te maken heeft", sneerde advocaat Fernand Keuleneer (*Tertio*, 28.04.04). "Het is gênant te moeten vaststellen dat magistraten zich lenen tot medewerking aan een politieke wurggreep", luidde het in een vernietigend commentaarstuk van Manu Ruys (*De Tijd*, 26.04.04). Vraagje: Geloof u ook maar één seconde dat Frank Vanhecke straks een eerlijk proces krijgt?

Op voor het plan!

Naar aanleiding van de federale begroting presenteren de federale ministers en staatssecretarissen (momenteel alles bij elkaar 22 stuks) elk jaar een algemene beleidsnota.

Die beleidsbrieven hebben veel weg van nieuwjaarsbrieven. De bewindsman of bewindsvrouw maakt zijn goede voornemens voor het komende jaar bekend en doet allerhande beloftes, waarvan – naar ‘goede’ Belgische gewoonte – meestal weinig terecht komt. Veel beleidsbrieven lijken zo overgepend te zijn van die van het jaar voordien. Een ander kenmerk van de beleidsbrieven is dat ze vaak geschreven zijn in een zeer wollig taalgebruik. Van sommige volzinnen kan men zich afvragen of ze wel verwijzen naar de bestaande realiteit dan wel cryptische boodschappen bevatten die voor gewone stervelingen niet te doorgronden zijn.

Rondetafels

Een echt pareltje in het genre is de algemene beleidsnota van minister van Gelijke Kansen Joëlle Milquet (cdH), ‘Madame non’ voor de vrienden. Behal-

Joëlle Milquet, altijd paraat om de interculturaliteit te bevorderen.

ve de instrumenten voor ‘gendermainstreaming’ en de ‘genderdimensie’ in de asielprocedure komen ook de ‘Rondetafels van de Interculturaliteit’ uitge-

breid aan bod. Voor alle duidelijkheid, het gaat niet om een of ander occult genootschap waarvan de werkzaamheden het daglicht schuwen. De Rondetafels zullen bijdragen tot het lanceren van ‘een diepgaande discussie in de Belgische samenleving en in de publieke, private verenigingen of educatieve, academische, economische, culturele en religieuze wereld’.

De Rondetafels hebben onder meer tot doel ‘het bevorderen van de rijkdom van de interculturaliteit, van de kennis van de ander, van de culturele rijkdom, het respect en de tolerantie’. De schaduwzijde van de ‘interculturaliteit’ zal blijkbaar niet besproken worden. Voorts moeten de Rondetafels een debat tot stand brengen ‘met de burgers binnen en met de bevolking van buitenlandse oorsprong waardoor een grondige kennis van een nieuwe dagdagelijkse problematiek kan verkregen worden, de noden en verwachtingen kenbaar worden en er nieuwe oplossingen kunnen opborrelen’. Bij dit alles wordt ‘de tussenkomst van de burgermaatschappij’ verzekerd. Er zal een begeleidingscomité samengesteld worden uit verschillende personen ‘die de diversiteit vertegenwoordigen’ en behoren tot ‘verschillende werelden’, kortom een soort van interplanetaire werkgroep.

Themadagen

Nu al staat vast dat de Rondetafels van de Interculturaliteit hét evenement van 2009 zullen worden. In de grote steden van het land zullen debatten, conferenties en themadagen georganiseerd worden. Niet zomaar themadagen, neen: de themadagen zullen georganiseerd worden ‘rond een bepaald thema ten einde over dat thema van gedachten te kunnen wisselen’. Op 21 mei, ‘dag van de diversiteit’, worden de tussentijdse besluiten verwacht, evenals de ‘eerste syntheses, getuigenissen en aanbevelingen’. Dat rapport zal voorgelegd worden op een slotsymposium op het einde van het jaar, dat de basis zal vormen voor een interministeriële conferentie, die zal uitmonden in een Globaal Strategisch Plan voor een Geslaagde Interculturele Maatschappij. Blijkbaar is de interculturele (of was het multiculturele?) maatschappij op dit ogenblik dan toch niet zo een succesverhaal als men ons vaak wil doen geloven. En dan maar beweren dat de ministers door de ‘overdreven aandacht voor het communautaire’ geen tijd meer hebben om zich met ‘serieuze zaken’ bezig te houden.

Werner Somers

De “excellenties” presenteren jaarlijks hun beleidsnota.

“Regularisatie is geen oplossing”

Alcec-voorzitter Emile Bomba werd eind november door Filip Dewinter ontvangen in het Vlaams Parlement.

Emile Bomba tijdens een hoorzitting in het Vlaams Parlement.

Alcec, wat staat voor *Association de lutte contre l'émigration clandestine*, is een Afrikaanse vereniging die de strijd heeft aangeboden met het fenomeen van de clandestiene emigratie. De vereniging werd een vijftal jaren geleden in Kameroen opgericht met als voornaamste doel in het hele zwarte continent de publieke opinie, evenals de overheden, bewust te maken van de problematiek rond de illegale emigratie. Een bikkelharde problematiek waarmee zowel de Afrikaanse als de Europese landen dagelijks geconfronteerd worden...

Risico's

Vooreerst houdt de illegale en meestal totaal ongeorganiseerde overtocht naar Europa voor de betrokkenen bijzonder veel risico's in. Zo zijn er sedert 1990 zomaar eventjes 13.000 mannen, vrouwen en kinderen omgekomen. Vaak stierven ze een verdrinkingsdood... Maar naar de oorzaak van de massale tocht, ondanks alle gevaren, is het vanzelfsprekend niet ver zoeken. “In Afrika wordt Europa nu eenmaal als het paradijs gezien, als een soort El Dorado,

waar het leven mooi en gemakkelijk is en waar men kan doen en laten wat men wil.” aldus Bomba. “En de Afrikaanse media versterken dit beeld helaas nog.”

Voor de Afrikanen die gezond en wel hun bestemming bereiken is de ontuchtering bij aankomst dan ook heel groot. “Men merkt snel dat Europa helemaal niet het land van melk en honing is. Integendeel, ook daar is er veel armoede en een hoge werkloosheid. In Frankrijk bijvoorbeeld leven er al een kwart miljoen mensen dakloos.” Vele jonge mannen en vrouwen komen er maar al te vaak terecht in een web van prostitutie en criminaliteit.

Hooggeschoolden

Maar de problemen die gepaard gaan met de immense emigratiebeweging beperken zich hoegenaamd niet tot de Westerse landen. “De maatschappelijke ontwikkeling van de Afrikaanse landen wordt eveneens ontwricht. Zo ontstaan er inkomensongelijkheden tussen mensen die gelden ontvangen vanwege een familielid in het Westen en mensen die dat geluk niet hebben. De stijging van de consumptie naar aanleiding van die geldstromen zorgt onvermijdelijk voor prijsstijgingen en dus voor nog meer sociale problemen.”

Maar het ergste gevolg is wellicht de voor de ontwikkeling van de Afrikaanse landen nefaste vlucht van hooggeschoolden. “Er zijn bijvoorbeeld meer Kameroenese artsen actief in Europa dan er actief zijn in Kameroen, wat maakt dat er vaak vrouwen sterven in het kraambed... bij gebrek aan artsen.”

Oplossingen

Alcec-voorzitter Bomba heeft een uitgesproken mening aangaande de in onze media vaak verdedigde regularisatie van illegalen. “Dat is geen oplossing, dat is alleen maar een aanmoediging om zich in nog grotere getale naar het

Bomba: “Per geregulariseerde illegaal komen er twintig illegalen bij.”

Westen te begeven. Regularisatie leidt tot nog meer illegale immigratie. Voor elke geregulariseerde persoon vertrekken er immers twintig richting Europa. Neem nu bijvoorbeeld Spanje. Dat land voerde enkele jaren geleden een groot-scheepse regularisatiecampagne door met als gevolg dat ze er sindsdien een miljoen nieuwe illegalen bijkregen.” De antiracistische verenigingen in Europa slaan de bal volgens Bomba dan ook volledig mis. “Zij gaan uit van de illusie dat de migratie geregeld zou kunnen worden door regularisatie van migranten, hetgeen zeker niet zo is.”

De enige manier om de mensonterende illegale immigratie tot een einde te laten komen, bestaat erin de corruptie, de oorlogen, de politieke onbekwaamheid en de met dat alles gepaard gaande hongersnood in Afrika een halt toe te roepen. “En op dit vlak kan het Westen wel een nuttige taak verrichten, door bij te dragen aan de economische ontwikkeling en de politieke onafhankelijkheid van Afrika.”

Frederik Pas

Taalstrijd op komst?

“De taal van de Duitse Bondsrepubliek is het Duits.” Dat klinkt vanzelfsprekend, maar is het niet meer.

Eind vorig jaar besliste het partijcongres van de christendemocratische CDU – tegen de eigen partijtop in – dat de Duitse taal in de grondwet moet verankerd worden. Concreet zou aan het bestaande artikel 22 van de Duitse grondwet, waarin zowel de vlag als de hoofdstad van het land zijn vastgelegd, worden toegevoegd dat de taal van de Bondsrepubliek het Duits is. Op zich is dat natuurlijk weinig opzienbarend, zeker gezien het feit dat de meeste EU-landen in hun grondwet zo'n clausule met betrekking tot de landstaal hebben staan. Doch, wat eigenlijk een vanzelfsprekendheid is, zorgde voor heel wat commotie.

Verkiezingsretoriek

Men kan zich heel wat vragen stellen bij de geloofwaardigheid van de CDU die op haar internetbladzijden aspirant-leden van Turkse origine naast het Duits ook in het Turks aanspreekt, maar daar ging de kritiek natuurlijk niet over. De socialistische SPD, die in de loop der jaren

steeds afhankelijker is geworden van allochtone kiezers, beschuldigde de CDU onmiddellijk van ‘nationalistische reflexen’ – iets waar de partijtop van de CDU als de dood voor is. Ook de groenen lieten hun afkeer blijken, ondermeer bij monde van hun nieuwe voorzitter Cem Özdemir. Dat hoeft natuurlijk niet te verbazen, want nog niet zo lang daarvoor had de eerste Duitse partijvoorzitter van Turkse origine nog gepleit voor (meer) Turks aan Duitse scholen.

Turks protest

De centrale raad voor de moslims noemde het voorstel van het CDU-congres “belachelijk en bekrompen” en ‘waarschuwde’ voor een hernieuwd debat over de ‘Leitkultur’ (leidcultuur). “Elke verwijzing naar de leidcultuur is een hindernis voor integratie”, zo liet moslimsraadsvoorzitter Ayyub Axel Köhler weten, die daarmee meteen de wereld op zijn kop zette. Ook de Turkse gemeenschap – die eerder reeds heisa maak-

te over de nieuwe wet die bepaalt dat zogenaamde importbruiden voortaan een minimale kennis van het Duits moeten kunnen aantonen en minstens achttien moeten zijn – reageerde verontwaardigd en schuwde zoals gebruikelijk de grote woorden niet. “Wij interpreteren dit voornemen als assimilatie-druk en als onverenigbaar met de democratische geplogenheden”, aldus Kenan Kolat, de voorzitter van de Turkse gemeenschap in Duitsland. Oguz Ücuncü, secretaris-generaal van de in Duitsland invloedrijke Turkse en islamitische organisatie Milli Görüs, verweet de CDU op zijn beurt dat de partij met haar voorstel de immigranten duidelijk wil maken dat het Duits en niet hun eigen moedertaal maatgevend is. Stel u voor!

Integratie?

Het verzet tegen de verankering van het Duits in de grondwet, heeft natuurlijk alles te maken met de manier waarop een belangrijk deel van de Turkse gemeenschap het begrip ‘integratie’ invult. Die invulling sluit naadloos aan op de boodschap die de Turkse premier Erdogan begin dit jaar voor de Turkse kolonie in Duitsland verkondigde. Tijdens zijn memorabele toespraak stelde hij toen dat niemand kan verwachten dat de Turken in Duitsland zouden opgaan in de Duitse samenleving en noemde hij assimilatie letterlijk een “misdaad tegen de menselijkheid”. De Turkse regeringsleider verklaarde zich dan wel voorstander van integratie, maar maakte meteen duidelijk wat hij daarvoor verstaat, namelijk het recht van de Turken om zich niet aan te passen. Hij riep hen dan ook op om hun cultuur, taal en identiteit te bewaren en dus vooral Turk te blijven. Wie al eens een Duitse grootstad bezocht, heeft in ieder geval kunnen vaststellen dat dit aardig is gelukt.

Hoofdstad: Berlijn - Vlag: zwart-rood-goud - Taal: ?

Dirk De Smedt

Een ramp, een tragedie!

In feite zijn er geen woorden om te beschrijven hoe schrijnend de situatie op dit ogenblik in Oost-Congo is.

Honderdduizenden mensen zijn vluchtelingen omdat ze door allerlei gewapende groepen van her naar der gejaagd worden. Ze hebben geen dak boven het hoofd, beschikken niet over dekens en ook niet over kledij die aan het regenseizoen aangepast is, krijgen geen medische hulp, worden met een enorme hongersnood geconfronteerd en als klap op de vuurpijl gebruiken al die gewapende groepen de verkrachting en verminking van vrouwen, meisjes en kinderen als oorlogswapen. Ze zijn bovendien niet alleen het slachtoffer van een aantal zogenaamde rebellengroepen, die al dan niet gesteund worden vanuit het buurland Rwanda, maar evenzeer van het eigen Congolese leger dat hen officieel zou moeten beschermen, maar in werkelijkheid precies dezelfde methodes toepast. In Oost-Congo zijn nochtans 17.000 blauwhelmen van de VN aanwezig en 10.000 hiervan worden verondersteld in de betrokken streek de vrede te handhaven, maar zij doen blijkbaar niets...

Terughoudend

Het Vlaams Belang blijft terughoudend voor wat het sturen van Belgische troepen naar dat gebied betreft. Een standpunt dat tot voor kort gedeeld werd door alle Vlaamse partijen, evenals de regering. Alleen de Franstalige partijen drongen in het parlement op een militaire tussenkomst aan. Ondertussen is de regering, waarschijnlijk onder hun druk, samen met de traditionele Vlaamse partijen overstag gegaan.

Het Vlaams Belang niet en dit omdat het met een paar essentiële vragen blijft zitten. Het inspireert zich hiervoor op de aanbevelingen van de Rwandacommissie, die destijds in het leven geroepen werd om de slachtpartij op 10 para's in Kigali te onderzoeken. Hierin werd immers, op aandringen van senator Jurgen Ceder, opgenomen dat in de toekomst nooit meer troepen naar voormalige kolonies zouden mogen gestuurd worden. Niet dat deze aanbevelingen voor ons een absoluut dogma vormen waaraan nooit zou mogen getornd worden, wel omdat de overwegingen waarop deze aanbevelingen steunen nog altijd overeind staan.

Vredestroepen moeten neutraal zijn in het conflict waarin ze ingezet worden.

Eerst en vooral verkiezen de Verenigde Naties uiteraard dat vredestroepen uit landen komen die totaal neutraal zijn in het conflict waarin hun tussenkomst vereist is. Er kan aan getwijfeld worden of België hieraan voldoet. Tenslotte ondersteunt België de Kabila-regering, die één van de belangrijkste partijen in die burgeroorlog is. Nog belangrijker is volgens de Rwandacommissie dat de ingezette blauwhelmen in de perceptie van alle betrokken partijen als neutraal worden gezien en aanvaard. Kunnen Belgische troepen aan deze voorwaarden voldoen wanneer wij weten dat het Congolese leger, dat tegen de rebellen vecht, opgeleid werd door Belgische militaire kaders? Ook had de Rwandacommissie vastgesteld dat

“men” destijds in Kigali niet voluit was durven gaan omdat “men” schrik had voor represailles tegen landgenoten die in Rwanda woonden. Vreest men deze represailles in Congo misschien niet? De Rwandacommissie wou bovendien ook dat wij nooit militair zouden tussenkomen in een land waarmee wij een militair-technische samenwerking onderhouden. De militair-technische coöperatie met Congo functioneert op dit ogenblik nochtans meer dan ooit te voren...

Risico

Zeer belangrijk in een opdracht van de VN, is de ruimte die aan militaire initiatieven gelaten wordt. Soldaten die amper mogen schieten kunnen weinig op het terrein verrichten. Niemand weet hoe het mandaat van onze troepen er deze keer zou uitzien. Net zoals niemand weet hoe lang wij verondersteld worden ter plekke te blijven en hoeveel de belastingbetaler hiervoor zal moeten ophoesten. Evenmin is geweten welke Europese landen met ons aan de operatie zouden deelnemen en op welke voorwaarden. Zo lang al deze vragen niet beantwoord zijn, moeten we het grootste voorbehoud blijven maken voor wat betreft het sturen van troepen naar Oost-Congo. Gezien de dramatische situatie aldaar zal onze partij elk initiatief, om op humanitair en/of militair logistiek vlak tussenbeide te komen, echter toejuichen.

Een laatste opmerking: de laatste dagen hoorden of lazen we wel af en toe dat wie soldaat is, weet dat dit een risicovak is en dat hij/zij hierbij het leven kan laten. Dit zal ongetwijfeld wel zo zijn, maar niettemin is het de plicht van elk beleid om zo omzichtig mogelijk met het leven van zijn soldaten om te gaan. Een soldaat is immers, om het met de woorden van Antoon van Wildenrode te zeggen: “altijd iemands vader, altijd iemands kind”...

Francis Van den Eynde

Van kwaad naar erger

De onderhandelingen over de toetreding van Turkije tot de Europese Unie zijn nu drie jaar bezig. De resultaten zijn bedroevend.

In oktober 2005 gingen de onderhandelingen van start, na het groene licht van achtereenvolgens de Europese Commissie en de Europese Raad. Op zich was dat een uiterst controversiële beslissing. Het was immers de eerste keer dat een niet-Europees land - en niet van de kleinste - een reëel perspectief kreeg op EU-lidmaatschap. Bovendien was het van meet af aan duidelijk dat Turkije niet voldeed (en voldoet) aan de voorwaarden om zelfs nog maar aan de onderhandelingen te beginnen. Turkije kreeg een voorkeursbehandeling. De onderliggende gedachte - een vrome wens - was dat de situatie wel zou verbeteren naarmate de onderhandelingen zouden vorderen. Dat viel even anders uit.

Al sinds 1974 bezet Turkije het noordelijke deel van Cyprus. Ondertussen is de Republiek Cyprus een EU-lidstaat, maar weigert Turkije deze staat te erkennen. Schepen en vliegtuigen afkomstig van Cyprus krijgen geen toegang tot Turkije, wat flagrant in strijd is met de verplichtingen van de Turken in het kader van de douane-unie waarvan ze deel uitmaken. Ze kregen enkele maanden om zich in orde te stellen (een eenvoudige politieke beslissing), weigerden hooghartig... en kregen nog eens een jaar of tien uitstel.

De Commissie en de Raad hadden nochtans, om de publieke opinie in Europa te sussen, beloofd dat de onderhandelingen zouden stilgelegd worden indien zou blijken dat Turkije op flagrante wijze zijn verplichtingen niet nakomt. Niet, dus. Die boodschap werd in Turkije zeer goed begrepen: we moeten het niet te nauw nemen met de voorwaarden van de Europeanen.

Mensenrechten

In Turkse gevangenissen en politiekantoren worden nog altijd mensen gefolterd. Mensen uit etnische en godsdienstige minderheden worden nog altijd als tweederangsburgers be-

schouwd. Het voormalige Koerdische parlamentslid Leyla Zana, laureate van de Sacharov-mensenrechtenprijs van het Europees Parlement, werd onlangs tot een gevangenisstraf van tien jaar veroordeeld.

Het recht op vrije meningsuiting is nog altijd aan banden gelegd door meerdere wetsbepalingen. Het beruchte artikel 301 van het strafwetboek, dat vermeende beledigingen van de Turkse identiteit strafbaar stelde, verbiedt nu het 'beledigen van de Turkse natie'. De maximale straf werd teruggebracht van drie naar twee jaar gevangenis. In plaats van deze belachelijke, louter cosmetische operatie te veroordelen, werd ze 'verwelkomd' door de Europese Commissie. Eerste minister

Erdogan en president Gül kletsen zich op de dijen van het lachen met zoveel slapheid van Europa.

Die slapheid werd ook gedemonstreerd door de Franse president Sarkozy, die een half jaar het voorzitterschap van de EU waarnam. Sarkozy voerde destijds campagne tegen de Turkse toetreding, maar wie verwacht had dat hij van zijn functie zou gebruik maken om streng te zijn voor de zware tekortkomingen van Turkije, kwam bedrogen uit. Sarkozy maakte één ding duidelijk: de EU ondergaat de feiten en stuurt ze niet. Het zijn de Turken, en niemand anders, die de agenda bepalen.

Philip Claeys

De Europese Commissie aan het werk in Ankara, onder het waakzame oog van Atatürk.

In het Europees Parlement is het Vlaams Belang veruit de meest actieve kracht in het verzet tegen de Turkse EU-toetreding. Onlangs brachten de europarlementsliden Philip Claeys en Koen Dillen een Engelse vertaling van hun boek *Een brug te ver uit*. Het boek is te koop bij uitgeverijegmont.be en amazon.com.

Jihad in Mumbai

Bij de massamoord in Mumbai hebben islamitische terroristen 175 mensen gedood: vooral gewone hindoes, maar ook joden en westerlingen.

De terroristen van Lashkar-e-Taiba kaaptten een schip, vermoordden de bemanning en zetten toen koers naar Mumbai. Hun doelwitten waren zorgvuldig verkend en in kaart gebracht, vrijwel zeker met de medeplichtigheid van moslims uit Indië zelf. Een deel van de uitrusting was al op voorhand binnengesmokkeld in de hotels die hun belangrijkste doelwit waren. Zelfs de Amerikaanse antiterreurspecialist David Kilcullen was verbaasd over hun professionalisme. Zij voerden niet alleen een ingewikkelde operatie over zee uit, ze onderhielden daarbij ook een absolute radiostilte. Als volleurde commando's voerden zij afleidingsaanvallen uit om de politie van de hoofddoelwitten weg te lokken, onder andere op een politiebureau, een kinderziekenhuis (!) en een station. Alleen al in dat station werden meer dan vijftig mensen met een machinegeweer neergemaaid.

Toen de terroristen eenmaal de radiostilte doorbraken, bleek dat zij hoogtechnologische communicatie-apparatuur gebruikten met een automatisch coderingssysteem, zodat zij hun acties onderling konden coördineren zonder dat de antiterreurpolitie kon meeluisteren. Volgens Indische bronnen gebruikten ze daarbij dezelfde communicatiekanalen als de Pakistaanse geheime dienst ISI. Kilcullen zei kort en bondig: "Dit lijkt meer op een klassieke operatie van special forces of commando's dan op een terroristische actie. Geen enkele groep met banden met Al Qaeda, en zeker niet de Lashkar, heeft ooit zo'n complexe maritieme operatie uitgevoerd." Voor hem is het duidelijk dat de Lashkar nauw samenwerkte met de Pakistaanse inlichtingendienst ISI. Of de Pakistaanse regering daarbij betrokken was, is eigenlijk niet relevant. De echte macht is in handen van de ISI en het leger.

Het Taj Mahal-hotel in Mumbai werd zwaar getroffen.

De huidige president Zardari is alleen in naam het staatshoofd. Kort na de aanslagen in Mumbai had hij de terroristen openlijk veroordeeld, en hij had beloofd mee te werken aan het onderzoek. Maar toen kreeg hij een discreet seintje van het militaire establishment, en hij moest zijn woorden inslikken. Onder druk van de Verenigde Staten hebben de Pakistanen inmiddels met veel wapengekletter enkele kaderleden van de Lashkar gearresteerd. Maar dat is duidelijk pro forma: men weigert hen uit te leveren aan Indië. Officieel werd de Lashkar al in 2002 verboden. Maar ook dat was pro forma. Op het terrein bleven enorme trainingskampen van de Lashkar gewoon bestaan, en de militaire adviseurs van het leger en de ISI bleven de terroristen gewoon verder opleiden. Zoals de vroeger Pakistaanse president Musharraf het formuleerde: "Jihad blijft een onderdeel van het Pakistaanse beleid." Honderdduizenden Pakistanen nemen jaarlijks volkomen openlijk deel aan manifestaties en activiteiten van de Lashkar.

Islamitische liefdadigheid

De leider van de Lashkar werd in 2002 niet gearresteerd. Hij moest ook niet onderduiken. Hij kreeg een kantoor

in Lahore, waar hij volkomen openlijk de "liefdadigheidsorganisatie" van de Lashkar bleef leiden. In Mumbai hebben we gezien wat die islamitische "liefdadigheid" betekent: terroristen die zelfs een slachting aanrichten in een kinderziekenhuis. Terzijde: ook Hamas heeft zo'n "liefdadigheidsinstelling" en de Europese regeringen houden mee die fictie in stand. Zij weigeren die tak van Hamas als een terroristische organisatie te erkennen, en zij weigeren ook de fondsen daarvan te blokkeren, hoewel langs daar via andere islamitische "liefdadigheidsorganisaties" miljoenen worden doorgesluisd naar de gewapende arm van Hamas. Het bloedbad in Mumbai zou een aanleiding moeten zijn om al die islamitische "liefdadigheid" eens kritisch te herbekijken. Maar we maken ons geen enkele illusie...

Ziende blind

Toen de commando's van Lashkar nog volop dood en vernieling zaaiden in Mumbai, probeerde men nog enige tijd te ontkennen dat die terroristen moslims waren. Zelfs sommige "kwaliteitskranten" suggereerden dat het misschien ook Tamil Tijgers konden zijn, of extremistische hindoes, hoewel er nog nooit een hindoeïstische terreurorganisatie in Indië actief is geweest. Nochtans wees de keuze van de doelwitten duidelijk in islamitische richting: als aanslagen gericht zijn tegen westerse toeristen, hindoes en enkele joodse families in het Chabad House, wie moet men dan logischerwijze het eerst verdenken? Die drie groepen – westerlingen, hindoes en joden – zijn toch altijd de uitverkoren slachtoffers van de islamitische "liefdadigheid"?

Marc Joris

De geboorte van Pakistan

In 1947 verdeelden de Britten het oude Indië in twee onafhankelijke staten: het islamitische Pakistan en het seculiere Indië. Maar nog voor de grenzen definitief waren vastgelegd, begonnen de moslims in Pakistan met een doelgerichte genocide...

Kilometers prikkeldraad vormen de grens tussen Indië en Pakistan.

De onafhankelijkheid van Pakistan werd gevierd met een verschrikkelijk bloedbad waarbij honderdduizenden hindoes en Sikhs werden afgeslacht. Nog eens honderdduizenden niet-islamitische vrouwen werden verkracht, of ontvoerd en tot huwelijken met moslims gedwongen. Vele hindoe meisjes werden zelfs bij opbod verkocht op geïmproviseerde slavenmarkten. Velen eindigden in bordelen. Hele hindoe dorpen werden volledig uitgeroeid. Alleen al in de omgeving van Rawalpindi werden 10.000 hindoes vermoord. Volledige hindoe wijken werden leeggeplunderd en in brand gestoken, terwijl islamitische politiemannen en soldaten goedkeurend toekeken, en dikwijls zelfs enthousiast mee roofden, verkrachtten en moordden. Fanatieke mullahs verkondigden dat iedere moslim zeker naar het Paradijs zou gaan als hij een mannelijke hindoe kon doden of tot bekering dwingen, of een hindoe vrouw kon verkrachten.

De redenering van de moslims was heel eenvoudig: "Pakistan is nu van ons, dus

de winkels, boerderijen, huizen en fabrieken van de hindoes en de Sikhs zijn ook van ons." Die dieven- en roverslogica werd niet alleen toegepast op materiële bezittingen, maar ook op vrouwen.

De *Hindustan Times* schreef daarover op 22 juli 1947: "De moslims zijn nu geobsedeerd door de gedachte dat zij na [de onafhankelijkheid van Pakistan] als meesters over dit deel van het land zullen heersen. De hindoes zullen als hun dienaren moeten leven, en de moslims zullen het eigendomsrecht krijgen over al hun bezittingen, inclusief hun vrouwen." Dit wijst niet alleen op een Herrenvolk-mentaliteit, maar ook op een verschrikkelijke verachting voor vrouwen, die immers slechts als bezittingen gezien worden, net zoals landbouwwerktuigen, ezels of koeien. Dit is slechts een variant op het universele islamitische thema: "Heel de wereld behoort toe aan Allah, dus hij behoort toe aan zijn volgelingen." In de gebieden in Indië zelf waar de moslims sterk stonden, werden trouwens ook duizenden hindoes bij pogroms vermoord.

Vluchtelingen en wraaknemingen

De massamoorden in Pakistan brachten een gigantische vluchtelingenstroom op gang van hindoes en Sikhs die probeerden naar Indië te ontkomen. In totaal zouden 7 miljoen mensen uit Pakistan wegvluchten. Zij brachten gruwelijke getuigenissen mee van moord, foltering en verkrachting, en toen was het rad der vergelding niet meer te stuiten. In sommige streken in Indië namen de hindoes en vooral de Sikhs bloedig wraak op de moslims, en zoals altijd werden daarbij ook mensen vermoord die met de genocide in Pakistan niets te maken hadden. Vooral de Sikhs waren in hun wraakacties soms even bloeddorstig als hun islamitische vijanden. Na die represailles begonnen ook honderdduizenden islamitische vluchtelingen naar Pakistan te trekken. Dat past natuurlijk mooi in de simplistische thesis van het "wederzijds geweld" waarbij de schuld gelijkelijk over beide partijen wordt verdeeld, maar dat is onzin.

Ten eerste staat het historisch vast dat de grootscheepse massamoorden door de moslims in Pakistan begonnen zijn. De wraakacties van hindoes en Sikhs waren daar slechts een reactie op. Een immorele reactie, die dikwijls onschuldigen trof. Maar dat was een gevolg, geen oorzaak. Ten tweede was er een fundamenteel verschil in houding van de nieuwe staten. In Pakistan gaf de regering de moordenaars de vrije teugel. Men probeerde zelfs niet de hindoes en de Sikhs te beschermen.

In Indië ondernam de regering wanhopige pogingen om de orde te handhaven en de belaagde moslims te beschermen. Op verschillende plaatsen werden veilige zones

gecreëerd, onder andere in het beroemde Rode Fort van Delhi, waar moslims door de politie en het leger beschermd werden. Dat verliep dikwijls zeer inefficiënt, maar het heeft waarschijnlijk toch honderdduizenden mensenlevens gered. In Indië en Pakistan samen werden volgens officiële cijfers 600.000 mensen vermoord, maar dat is vrijwel zeker een onderschatting. Eén miljoen is een waarschijnlijker getal. Het aantal slachtoffers bij de hindoes en de Sikhs lag twee of drie keer hoger dan bij de moslims., hoewel die getalsmatig ver in de minderheid waren. Drie miljoen mensen bleven officieel vermist, dus het dodencijfer zou nog veel hoger kunnen liggen. In Indië wonen nu nog steeds 150 miljoen moslims, maar in Pakistan ging het moorden door tot vrijwel alle hindoes en Sikhs vermoord waren, onder dwang bekeerd of naar Indië gevlucht. Alleen in de provincie Sindh bleef een heel kleine hindoe minderheid over. Terwijl dat bloedbad in volle gang was, viel het Pakistaanse leger met de enthousiaste steun van islamitische bergstammen het staatje Kasjmir binnen. De maharadja had nog niet beslist of hij zijn land bij Indië of bij Pakistan zou laten aansluiten. Maar door de invasie had hij geen keuze meer: hij moest hulp vragen van Indië. Er werden onmiddellijk Indische troepen gestuurd. Maar die mochten de invasie alleen tegenhouden. Ze mochten de moslims niet verdrijven uit de gebieden die ze al veroverd hadden. Typisch voor de halfslachtigheid van de eerste Indische regering onder Nehru. Dat was het begin van de Eerste Kasjmiroorlog.

“Bullebakken en lafaards”

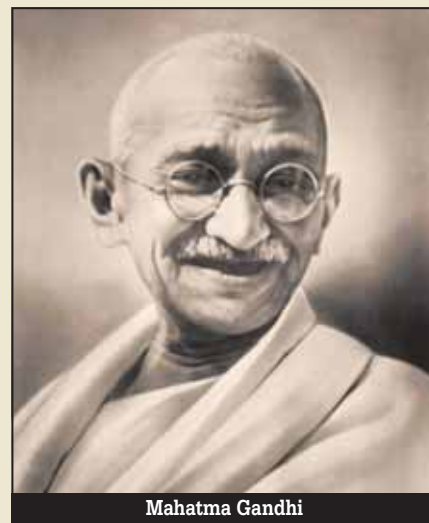
Het hindoeïstische Indië heeft een lange traditie van geweldloosheid. In dat opzicht lijken de hindoes veel op de Vlamingen: ze zingen wel strijdlieden en

ze herdenken roemrijke oude veldslagen, maar ze zijn in wezen geduldig en lijdzaam. Ze zullen liever berusten in een onrechtvaardig compromis dan zich met geweld te verzetten. En natuurlijk hebben hun agressievere en brutalere vijanden daar in de loop van de geschiedenis dikwijls misbruik van gemaakt. Zelfs Gandhi schreef ooit: “Mijn ervaring bevestigt dat de moslim doorgaans een bullebak is en de hindoe meestal een lafaard. [...] Moet de hindoe de schuld voor zijn lafheid op de moslim afschuiven? Waar er lafaards zijn, daar zullen er altijd bullebakken zijn.” Gandhi had altijd gepleit voor een vreedzaam samenleven van hindoes en moslims in één staat. Maar toen die droom in een bloedige nachtmerrie veranderde, was hij niet in staat zijn vergissing toe te geven. Hij had elke greep op de gebeurtenissen verloren. Zijn commentaren en acties uit die periode tonen aan hoezeer hij van de realiteit was vervreemd.

“Zelfs als we gedood worden”

Bij de verdeling van Indië was overeengekomen dat Pakistan een deel van de schatkist zou krijgen, zo'n 550 miljoen roepie. Maar de inval in Kasjmir belette die overdracht. In het veroverde gebied werden alle niet-moslims afgeslacht. Gandhi begon toen zijn zoveelste “hongerstaking-tot-de-dood”. Niet om de terugtrekking van de invasietroepen af te dwingen., of uit protest tegen de massamoorden, maar om Indië te dwingen die 550 miljoen toch uit te betalen. Hoe ongelooflijk dat ook lijkt: het gezag van Gandhi was toen nog zó groot dat de regering tenslotte toegaf aan zijn chantage. Zoals te voorzien was gebruikte Pakistan het geld onmiddellijk om wapens aan te kopen. Gandhi's onvermogen om de ware aard van de islam onder ogen te zien en er de strijd mee aan te binden, blijken ook uit zijn commentaren

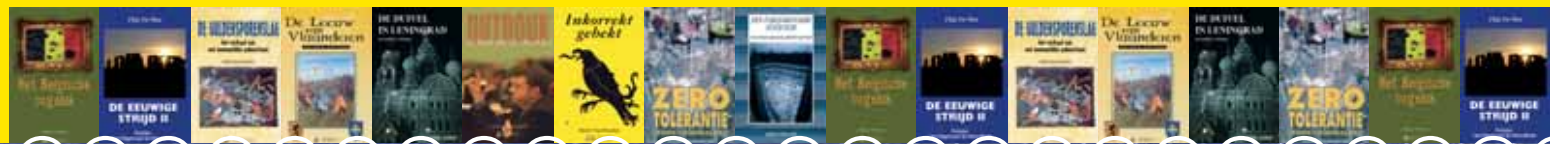
op de massamoorden. Hij verdedigde zijn houding van principiële geweldloosheid zelfs toen nog met de metafoor van “een tijger die een aanhanger van de geweldloosheid werd nadat de koeien zich in zulke grote aantallen hadden laten doden en opeten dat hij uiteindelijk

Mahatma Gandhi

moe werd hen te doden.” Elders zei Gandhi: “Hindoes zouden nooit kwaad moeten zijn op de moslims, zelfs als deze laatsten zouden besluiten een eind te maken aan hun bestaan. Als zij ons allemaal aan hun zwaard willen rijgen, dan moeten wij de dood dapper tegemoet treden. [...] We zijn allemaal voorbestemd om geboren te worden en te sterven, dus waarom daarover treuren?” Een andere uitspraak in die lijn: “Enkele heren uit Rawalpindi [...] vroegen mij hoe het verder moest met degenen die in Pakistan achtergebleven waren. Ik vroeg hen waarom ze allemaal naar Delhi gekomen waren. Waarom waren ze niet ginds in Pakistan gestorven? Ik houd nog steeds vast aan het geloof dat we moeten blijven waar we toevallig wonen, zelfs als we wreed behandeld worden en zelfs als we gedood worden... Zelfs als onze mensen gedood worden, waarom zouden we dan kwaad op iemand moeten zijn [...] Tenslotte zijn de doders niemand anders dan onze moslimbroeders. Zullen onze broeders ophouden onze broeders te zijn nadat zij van religie zijn veranderd?” Nee, misschien niet omdat zij van religie zijn veranderd. Maar toch zeker wel als ze ons beginnen te vermoorden...

Marc Joris

*“Wanneer ik een beetje geld heb, koop ik me daarvan boeken.
Wanneer er dan nog wat over is, koop ik eten en kledij.”*

Erasmus

Hier komt het oud Sint-Jorisgild - deel 2
door Wim Van Dijk

In het langverwachte tweede deel van 'Hier komt het oud Sint-Jorisgild' schildert Wim Van Dijk een kroniek van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) van 1991 tot en met 2006.

€ 12.50

Leven met de islam?
door Jan Veulemans

Kempisch auteur Jan Veulemans bekijkt de islamisering van Europa en vraagt zich af of er te leven valt met de islam.

€ 5 • 96 blz.

**Vlaanderen onafhankelijk.
Hoe moet dat dan?**
door Karim Van Overmeire

De auteur geeft een antwoord op 30 vragen in verband met Vlaamse onafhankelijkheid. Hij kijkt daarbij naar drie vergelijkbare situaties in Noorwegen-Zweden, Tsjecho-Slovakije en Servië-Montenegro. Ook het 'eeuwige probleem' Brussel wordt niet uit de weg gegaan. Met een ontwerp van grondwet voor het onafhankelijke Vlaanderen krijgt men een idee hoe dat Vlaanderen er uit kan zien.

€ 1 • 240 blz. - pocketversie

Operatie Vlaamse onafhankelijkheid
Door Gerolf Annemans

Verslagboek van de evaluatiedag 'Volk, word staat' van 24 november 2007 in het Federale Parlement. Hierin wordt de vermeende Belgische meerwaarde en een eventuele staatshervorming getoetst aan de bevoegdheidsoverdrachten en de fiscale autonomie. Brussel en de Vlaamse Rand worden eveneens diepgaand behandeld.

Vlaamse Rand worden eveneens diepgaand behandeld.

€ 10 • 210 blz.

Bestellen kan via:
0472 603 552 • bestellen@uitgeverijegmont.be

Een volledig overzicht van ons boekenaanbod vindt u op:

www.uitgeverijegmont.be

**UITGEVERIJ
EGMONT**

MADOUPELAIN 8 BUS 2
1210 BRUSSEL

Meer repertoiretheater

Er beweegt stilaan maar zeker iets in het theaterlandschap in Vlaanderen. Het Vlaams Belang heeft daar een niet geringe verdienste aan.

Dat kranten ons niet meer vermelden, is niets nieuws. Neem nu *De Standaard* van 29 november 2008. Daar staat te lezen: "Twee weken geleden werd na een discussie in de cultuurcommissie door het Vlaams Parlement een motie gestemd om de theaters aan te sporen meer repertoire te spelen. Nu is een 'motie' nog niet per definitie gelijk aan 'commotie', maar een dwingend karakter had het wel." In feite was die 'discussie' er gekomen na een interpellatie van Erik Arckens voor meer repertoiretheater, en was de motie die naar aanleiding hiervan werd gestemd er één van de meerderheid, die inhoudelijk in niets verschilde van die van Vlaams Belang. Hoe klein kan de pers zijn in Vlaanderen. Onze partij neemt wel degelijk het voortouw, ook in culturele dossiers en de andere partijen huppelen achteraan.

"Aanval op de KVS"

Waarover gaat het eigenlijk? We draaien de klok drie en een half jaar terug. Arckens stelde in het Vlaams parlement een aantal praktijken van het Brussels stadstheater KVS aan de kaak. Drie weken lang maakte de pers misbaar over 'de aanval' op die KVS, die zij ondermeer probeerde te duiden als een aanslag op de artistieke vrijheid, daar waar Arckens gewoon gesteld had dat zwaar gesubsidieerde theaters zoals de stadstheaters, als ze die naam waardig willen zijn – het betreft de KVS, het Toneelhuis in Antwerpen, en NTGent – zich dienen te richten tot het geheel van de bevolking. Hetgeen zij momenteel met hun avant-gardistische en multiculturele programmatie niet doen. Onnoemelijk veel belastinggeld verdwijnt in de bodemloze putten van een zelfbenoemde culturele elite, die een neus zet naar het grote publiek dat ook wel eens graag een avondje uit wil naar het theater.

In de zomer van 2008 gebeurde er iets totaal onverwacht. Een petitie van verschillende grote namen van acteurs zo-

als Cary Goossens zette op totaal onverwachte wijze de problematiek weer op de cultuuragenda. Deze keer kon men er niet naast kijken. Misschien was enig eigenbelang de initiatiefnemers van de petitie niet vreemd, daar waar zij wisten op het precair statuut van de acteur in Vlaanderen, maar hun roep naar meer repertoire- en volkstheater was dat zeker niet. Het streven naar meer cultuurparticipatie van de Vlaamse minister Bert Anciaux is zonder voorwerp, wanneer hij zelf niet ingrijpt in het aanbod van de grote theaters en het experiment als heilig blijft verklaren. Een publieksterugval is dan onvermijdelijk.

Het denken van de cultuurminister over de podiumkunsten was in die drie jaar wonderbaarlijk geëvolueerd. Weliswaar had de minister vroeger al, tegen de wil van de adviescommissie in, het Raamtheater opgevestigd, een theater dat wel degelijk oor had voor meer volkstheater, maar dat blijkt vandaag onvoldoende te zijn. De minister stelde dat

een deel van het klassieke theater binnenkort zou overgenomen worden door het commerciële circuit. Maar ook... dat de drie stadstheaters, een divers aanbod moeten brengen. Zulks was totaal nieuw. Want vroeger heette het dat de minister zich nooit zou moeien met de programmatie van hetgeen hij subsidieerde.

Ook de vertegenwoordigers van de traditionele partijen, stelden nu dat stadstheaters een duidelijk overheidsopdracht hebben, en dat desnoods in beheersovereenkomsten moest verduidelijkt worden dat zij alle genres aan bod moeten laten komen, en dit evenwel zonder te raken aan de artistieke vrijheid. Wat het repertoiretheater betreft, betekent dit: de klassieke canon van de Westerse cultuur brengen (Ibsen, Strindberg, Tjechov, maar ook de Vlaamse auteurs uiteraard) niet door panisch vast te houden aan een oerversie, maar wel in een nog altijd zeer duidelijk herkenbaar kleeftje. Dit terrein is braak komen te liggen, de laatste jaren. Wat het variététheater betreft, betekent dit dat men geen schroom moet hebben om terug te grijpen naar de grote traditie van bijvoorbeeld een Romain Deconinck in Gent, dat maandenlang met eenzelfde stuk het grote volkspubliek wist te trekken.

Het wordt nu afwachten welk effect het 'dwingend karakter' van beide moties zal sorteren. Hoeveel keer is in de coulissen – niet in de openbare ruimte uiteraard – al niet gezegd dat het Vlaams Belang gelijk heeft door te stellen dat experimentele podiumkunsten niet alleenzigmakend zijn. Dat daarnaast ook ruim plaats moet voorzien worden voor variété- en repertoiretheater. Erik Arckens noemt dit stevast het installeren van meer 'culturele differentie' in de podiumkunsten in Vlaanderen. En zoals gezegd: blijven hameren op dezelfde spijker is dikwijls lonend!

In culturele dossiers neemt het Vlaams Belang stevast het voortouw.

Anja Bertels

Januari 2009

Jaargang 6 Nr. 1

Verantw. uitgever:

Bruno Valkeniers, Madouplein 8/9 - 1210 Brussel

Hoofdredacteur: Philip Claeys

Redactiesecretaris: Frederik Pas

Redactiemedewerker: Ann De prins

Opmaak: Guido Schuermans

Redactieraad:

Joris Van Hauthem, Wim Wienen, Monika Persoons,
Marc Joris, Ludo Leen, Koen Dillen, Jan Lievens,
Steven Creyelman, Wim Van Dijk, Dirk De Smedt
Werner Somers, Wim Van Osselaer, Stijn Hiers,
Evert Hardeman, Tomas Verachtert.

Redactie: Tel. 02/219.60.09

Fax redactie: 02/219.72.74

Illustraties: Fré

Foto's: Marcel Steeman, Ben Bessemans

Vlaams Belang Internet:

<http://www.vlaamsbelang.org>

E-post: info@vlaamsbelang.org

Vlaams Belang Jongeren Internet:

<http://www.vbj.org>

E-post: info@vbj.org

E-post redactie:

vlaamsbelangmagazine@vlaamsbelang.org

Nationaal secretariaat:

Madouplein 8/9 - 1210 Brussel

Oplage: 26.000

Abonnement 1 jaar: € 9

Bank: 320-0808816-03 - Vl. Belang-nationaal

DE VAL VAN ICARUS

De redactie wenst u
en uw familie een
strijdbaar

2009!

winkel.vbj.org

Petje
5 euro

Topje vrouw
10 euro

Polo man
10 euro

Kaptrui vrouw
20 euro

Kaptrui man
20 euro

Deze kledij is in verschillende maten te verkrijgen via winkel.vbj.org

Gedurende de campagne voor de Vlaamse en Europese verkiezingen op 7 juni 2009, zullen er acht VL-kranten verdeeld worden in alle bussen van Vlaanderen.

Omdat ook de redactie hiervoor wordt ingeschakeld, zal uw vertrouwde Vlaams Belang Magazine in de maanden februari, maart, april en mei slechts 16 pagina's tellen.

HEMIG

BVBA

Centrale Verwarming

Nieuwbouw, en renovatie
Gasolie, Gas, en vaste brandstoffen
Onderhoud en herstellingen
Controle stookolietanks
Gehabiteerd-Gasinstallateur
Invoerder van Atmos
Hout vergassingsketels
Pellet ketels
Combiketels hout - Pellets
Combiketels Hout - Gasolie
Hout - Gas

Sanitair

Nieuwbouw, en renovatie
Totale badkamerrenovatie

Klaverstraat 1, 2520 Emblem
Tel. 03 475 94 77 • GSM 0473 66 04 13 • Fax 03 475 94 79
info@hemig.be • www.hemig.be

E-MAGAZINE

Lees e-magazine

Inschrijven op deze nieuwsbrief via
redactie.e-magazine@vlaamsbelang.org

AANLEG-ONDERHOUD
van tuinen

RENOVATIE/SNOELwerken

BOOMVERZORGING

CREATIEVE TUINONTWERPEN

TE HUUR:
PROFESSIONELE HOUTKLIEVER

Tel.: 03/383 05 28
GSM: 0486/10 15 43

hans.couttenye@skynet.be

STS Traiteur Service Sigrid
Koken bij u thuis of op locatie

Voor ieders budget!

- Recepties
- Buffetten
- Communiefeesten
- Levering aan huis
- Totale feestverzorging

Tel.: 03/383.05.28 GSM.:0485/73.08.18
traiteursigrid@hotmail.com BTW:BE 863-236-355

RAMEN EN DEUREN
IN PVC - HOUT EN ALUMINIUM

VERANDAS, ZONNEWERING
EN ZONNETENTEN

CARPORTS &
GARAGEPOORTEN

GRATIS BEZOEK AAN HUIS EN
GRATIS PRIJSOFFERTE

-10% VOOR LEDEN - 0497/90 95 61

WEBBREEZER SOLUTIONS

Een webstek voor uw afdeling
zonder enige technische kennis?

www.webbreezersolutions.be

webdesign
webhosting
domeinregistratie

Meer dan 30 afdelingen
gebruiken het systeem al!

Webbreezer Solutions bvba • Ballestraat 33 • 8000 Brugge • info@webbreezersolutions.be

UW HUIS, MIJN ZORG

| E.P.D.M. Dakwerken
| Nieuwbouw, renovatie en
isoleren van platte daken

Zelfwerkend patroon
Michel Denolf

Tel. 03/3842022 Gsm 0496/890325 Fax 03/2905712

Michel.Denolf@pandora.be

Van Mol en Zonen bvba

Algemene bouwwerken

Nieuwbouw en renovatiewerken
Tel: 03/653.02.91
GSM: 0476/47.28.56

E-post: info@vanmolenzonen.be

GEVELRENOVATIE
ALLE DAKWERKEN
ALLE KARWEIEN
RENOVATIES

EERLIJKE PRIJS VOOR KWALITEITSWERK

Bert Segers
0497/90 95 61

INDUSTRIE
VAN LANGENDONCK C.

Reinigen en Buiten dienst stellen
van ondergrondse mazouttanks
Volgens OVAM VLAR II

Afgeleverd met attest

Afbraak van Tanks
en constructie

Tel 03/321 92 24 Fax 03/322 42 37
OVAM-ERKENNING 8628 / E3446

WOENSDAG 7 JANUARI

ANTWERPEN. Nieuwjaarsreceptie in zaal Horta, Hopland om 20u. Org.: Regio Koepel Groot-Antwerpen.

VRIJDAG 9 JANUARI

DILBEEK. Nieuwjaarsreceptie in kasteel La Motte, Lumbeekstr. 20, Sint-Ulrikskapelle om 19.30u. Inl.: W. Jeanfils, 0477/82.28.95.

GENK. Provinciale nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers in feestzaal Boxberg, Landwaartslaan 59 om 19.30u. Inl.: J. Drykoningen, 0479/64.07.92.

ZATERDAG 10 JANUARI

SCHOTEN. Glühwijnstand op de zaterdagmarkt in Oud politiekantoor, Gelmelenstr. Van 9 tot 13u. Inl.: T. Willekens, 0476/47.59.11.

RIEMST. Nieuwjaarsreceptie met F. Vanhecke en L. Vissers in CC Milen, Tikkelsteeg 7, Milen van 19 tot 22u. Inl.: Regiosecr., 012/67.24.49.

HEIST-OP-DEN-BERG. Nieuwjaarsreceptie in CC Zwanenberg, Bergstr. om 20u. Inl.: L. Van den Bulck, 014/26.03.90.

ZONDAG 11 JANUARI

MECHELEN. Nieuwjaarsreceptie met F. Dewinter. Inl.: F. Creyelman, 0495/24.42.09.

NEVELE. Nieuwjaarsreceptie met J. Deckmyn in Gem. Feestzaal, Vosselare Dorp 51 om 10u. Inl.: Regiosecr., 09/234.27.72.

ERPE-MERE. Nieuwjaarsreceptie met K. Van Overmeire en F. Vanhecke in Gemeentelijk Ontmoetingscentrum, Ratmolenstr. 13, Aaigem om 11u. Inl.: H. Van den Broeke, 0495/47.35.14.

OOSTENDE. Nieuwjaarsreceptie met B. Laeremans in regiosecr. om 11u. Inl.: Regiosecr, 059/80.80.81

WOENSDAG 14 JANUARI

BORNEM. Nieuwjaarsreceptie in 't Zandhof, Barelstr. om 20u. Inl.: L. Van Nieuwenhuysen, 0495/26.26.45.

VRIJDAG 16 JANUARI

LIER. Nieuwjaarsreceptie in De Lispenaar, Voetbalstr. om 20u. Inl.: F. Verzwylvel, 03/480.06.87.

BEVEREN. Nieuwjaarsreceptie met F. Vanhecke in CC De Boerenpoort, Sint-Elisabethstr. 31, Melsele om 20u.

BEERSE. Nieuwjaarsreceptie met F. Dewinter in 't Tempelhof, Bisschopsaan om 20u. Inl.: D. Crols, 0498/50.79.80.

HERENTALS. Nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers in Lakenhalle, Markt om 20u. Inl.: P. Huybrechts, 0496/71.24.55.

ZATERDAG 17 JANUARI

TEMSE. Nieuwjaarsreceptie met K. Van Overmeire in café De Sportvrienden om 19u.

MOL. Nieuwjaarsreceptie met P. Huybrechts en R. De Bont in de Kleppende Klipper, Waterstr. 53 om 19u. Inl.: L. Paessens, 0477/86.60.25.

VILVOORDE. Nieuwjaarsreceptie in zaal Uilenspiegel, Heyvaertstr. om 19.30u. Inl.: Regiosecr., 02/253.38.27.

LEUVEN. Nieuwjaarsreceptie in Salons Georges, Hogeschoolplein om 20u. Inl.: Regiosecretariaat, 016/20.43.01.

WEVELGEM. Nieuwjaarsreceptie met F. Vanhecke in café-feestzaal Ter Wijngaard, Kastanjestr. 7 om 20u. Inl.: G. Barbary, 0475/42.19.29.

LOVENDEGEM. Nieuwjaarsreceptie met J. Deckmyn in Dienstencentrum Kerkelare, Kerkelarestr. om 20u. Inl.: Regiosecr., 09/234.27.72.

ZONDAG 18 JANUARI

AALST. Nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers in OC De Brug, Hertshage 11-19 van 10 tot 13u. Inl.: S. Herman, 0495/89.70.18.

IEPER. Nieuwjaarsreceptie in Regiosecr., Stationsstr. 63 om 11u. Inl.: N. Six, 0479/30.41.01.

WONDELGEM. Nieuwjaarsreceptie met K. Van Overmeire in Bijlartpaleis, Morekstr. 609 om 11u. Inl.: Regiosecr., 09/234.27.72.

VRIJDAG 23 JANUARI

SCHILDE. Nieuwjaarsreceptie met F. Vanhecke en M. Dillen in Dienstencentrum, Schoolstr. 44 om 19.30u. Inl.: S. Wuyts-Janssens, 03/383.43.46.

ZATERDAG 24 JANUARI

WILRIJK. Koud buffet met G. Annemans in zaal De Baardt, J. Moretuslei 328 om 19u. Inl.: L. Rouchet, 0486/06.30.81.

MERCHTEM. Nieuwjaarsreceptie met P. Claeys in Gemeentelijk feestzaal van Brussegem, Gemeentepark om 19.30u. Inl.: E. Longeval, 02/582.91.75.

SINT-NIKLAAS. Nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers in zaal De Spiegel, hoek Stationsstr. en Grote Markt om 20u.

ZONDAG 25 JANUARI

WETTEREN. Nieuwjaarsreceptie met G. Van Steenberge en F. Wymeersch in taverne Den Dorpel, F. Beernaertsplein 10 om 10.30u.

GERAARDSBERGEN. Nieuwjaarsreceptie met K. Van Overmeire in café Colorado (zaal Don Gilbert), Zijpstr. 1 (over de kerk), Nieuwenhoven van 11 tot 13u.

Inl.: S. Borlau, 0475/35.07.05.

MOERBEKE. Nieuwjaarsreceptie in Galaxy, Statiestr. 1 van 11 tot 13u. Inl.: E. Coupé, 09/346.64.89.

OVERIJSE. Nieuwjaarsreceptie VB Druivenstreek met B. Laeremans in zaal Ter IJse, Stationsstr. 2 van 11 tot 13u. Inl.: W. Cammaerts, 0479/92.04.49.

DUDZELE. Regioreceptie met F. Vanhecke in zaal De Polder, Stokerij 2 (achter de kerk) om 11u. Inl.: Regiosecr., 050/39.72.81.

TURNHOUT. Nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers om 11u. Inl.: L. De Heldt, 014/41.77.27.

EEKLO. Nieuwjaarsreceptie met J. Deckmyn in Gambrinus, Markt 4 om 11u. Inl.: Regiosecr., 09/234.27.72.

NINOVE. Nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers en E. Tack in café Het Leeuwenhol, Stationsplein 69 om 14u. Inl.: P. Schietecat, 0477/35.11.13.

VRIJDAG 30 JANUARI

HAMME. Nieuwjaarsreceptie in secr., Kapellestr. 18 om 20u.

OD-TURNHOUT. Nieuwjaarsreceptie met B. Valkeniers in taverne De Ville, Steenweg op Mol 8 om 20u. Inl.: J. Liedts, 0495/52.42.60.

ZATERDAG 31 JANUARI

KRUIBEKE. Nieuwjaarsreceptie in Cruybeekshof, Kerkplein om 20u.

LOVENDEGEM. Nieuwjaarsreceptie met T. Veys in café Family, Kasteeldreef 14 om 20u. Inl.: G. Neirynck, 0475/55.67.88.

BRAKEL. Nieuwjaarsreceptie met K. Van Overmeire in Brakelhof, Marktplaats 13 om 20u. Inl.: K. Jourret, 0478/23.24.25.

VRIJDAG 6 FEBRUARI

WESTROZEBEKE (STADEN). Regioreceptie met F. Vanhecke, I. De Reuse en S. Sintobin in zaal Kloke Roeland, Dorpsstr. 64 om 20u. Inl.: J. De Buck, 0473/55.25.67.

ZATERDAG 7 FEBRUARI

STEKENE. Nieuwjaarsetentje met B. Stevenheydens in OC Boudelo, Kasteelstr., Klein Sinaai om 19u. Inl.: R. De Boever, 0485/50.32.01.

VRIJDAG 13 FEBRUARI

DENDERMONDE. Valentijnsreceptie met B. Valkeniers in Ros Beiaardzaal van het Stadhuis, Grote Markt om 20u.

ZATERDAG 14 FEBRUARI

LOT. Stoofvleesfeestijn in zaal Blokbos, Beerselsestr. 2. Inl.: K. Slootmans, 0479/76.37.51.

72ste Vlaams Nationaal Zangfeest

EEN VOOR VLAANDEREN

zondag 15 februari 2009 - 14.30 u
LOTTO ARENA ANTWERPEN

info & reservatie: 03/237.93.92 - www.zangfeest.org

ANZ

Vlaams & Neutraal Ziekenfonds

www.vnz.be • 0800-179 75

UITGEVERIJ
EOMONT

www.uitgeverijzangfeest.be